

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล, นิกร, กิมหงวน

สำนักพิมพ์ บันดาลศาสตร์

วายนครหลวง

ป.อินทรปาลิต

บูอิกแก๊งสี่ฟ้าแล่นมาตามถนนพญาไทอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าลูกธนูที่ลั่นออกจากคันของมัน พอถึงหน้าบ้าน “พัชรภรณ์” ก็เลี้ยวขวาตรงมาหยุดหน้าประตูใหญ่ แล้วเสียงแตรไฟฟ้าก็ดังกังวานขึ้นตึก ๆ กันหลายครั้ง

เจ้าแห้วชะโงกหน้าออกจากหน้าต่างตอมหน้ารถ แหกปากร้องตะโกนเรียกแขกยามเสียงลั่น

“เฮ้ย อ้ายบัง เปิดประตูไว้อี เร็วเข้า เปิดประตูซี”

เสียงเพลงแขกในจังหวะ เวิร์ ควิกสะเต็บหยุดชะงักลงทันที ต่อจากนั้นประตูใหญ่ทั้งสองบานก็ถูกเปิดออก บูอิกแก๊งแล่นเข้ามาในบ้านราวกับรถแข่งที่กำลังประลองความเร็ว นายภควานจันทร์กระโจนพรวดหลบเข้าข้างประตูอย่างหวุดหวิด

“เฮ้ – อีนี่หมาขีบนะ ไม่ใช่คนขีบ”

เจ้าแห้วนำรถแก๊งคันงามแล่นมาหยุดที่หน้าตึกใหญ่ซึ่งในเวลาเดียวกันนี้เอง คณะพรรค 4 สหายนั่งประชุมกันอยู่ในห้องโถงชั้นล่างของตึก พอรถหยุด เจ้าแห้วก็เผ่นพรวดลงมาจากตอมหน้ารถ และหันมามองดูอาเสี้ยกิมหงวนซึ่งนอนงอกร่องอิงสิ้นสติสมประดีอยู่ตอนหลังรถตามลำพัง โลหิตไหลชุ่มโชกสีริษะ และใบหน้าเปื้อนเปราะเปาะระยยนต์ และเสื้อเชิ้ต ส่วนเจ้าแห้วเองหน้าตาฟกซ้ำคำเขียวแทบจะจำไม่ได้ ปากปลิ้นเจอบวม ขอบตาข้างซ้ายเขียวบีดขนาดขนมครก

“รับประทานลงมาช่วยกันหน่อยครับ รับประทานเกิดเรื่องใหญ่แล้ว”

เจ้าแห้วเปิดประตูตอมหลังรถออก มองดูกิมหงวนด้วยความสงสาร อาเสี้ยได้รับบาดเจ็บอย่างสะบักสะบอม ส่วนเขาเองก็แทบจะเอาชีวิตไม่รอด

“โอ๊ย – แย่มัน ไม่รู้ว่าที่ตีนก็มีมือ ถุย – อ้ายหมาห่มู”

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊ดขึ้นที่หน้าตึก คณะพรรค 4 สหายพากันเดินรวมกลุ่มออกมา เจ้าแห้วรีบรายงานให้ทราบ

“รับประทานอาเสี๋ยถูกตีหมอบไปแล้วครับ”

ทุกคนตกตะลึง แล้ววิ่งกรูกันมาที่รถบูธอีกเก๋ง มองดูกิมหงวนซึ่งนอนแน่นิ่งไม่ไหวติง

“โถ – โถ – โถ” คุณหญิงวาดร้องไห้โฮ “เห็นหน้ากันอยู่หลัด ๆ แท้ ๆ มองเพ่งเสี๋ยแล้ว”

เจ้าแห้วสะดุ้งโหยง

“รับประทานยังไม่ตายครับ รับประทานเพียงแต่สลบไปเท่านั้น”

ใครต่อใครต่างพากันกลุ่มรวมไต่ถามเรื่องราวจากเจ้าแห้ว จนกระทั่งเจ้าแห้วไม่รู้ว่าจะตอบคำถามของใครดี ซึ่งทุกคนก็ล้วนแต่เป็นเจ้านายของเจ้าแห้วทั้งสิ้น

“ไว้ย” เจ้าแห้วตะโกนอย่างหัวเสี๋ย “รับประทานถามกันทีละคนซีครับ รับประทานเดี๋ยวมเป็นบ้าตายเลย”

พลเอี่ยมมือคว้าผมเจ้าแห้วกระซอกตัวเจ้าแห้วเข้ามาใกล้เขา

“เล่าเรื่องให้ข้าฟังเดี๋ยวนี้อ้ายหงวนเป็นอะไรไป”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

“รับประทานเท้า และของแข็งเข้าไปนะซีครับ พวกมันตั้ง 20 คน รับประทานช่วยกันกลุ่มรวมซ้อมอาเสี๋ยจนยับเยิน รับประทานผมปราดเข้าช่วยป้องกันไว้ ดีฝางล้อมพาอาเสี๋ยหนีขึ้นรถมาได้ ม่ายยังงั้นรับประทานเป็นศพไปแล้วทั้ง 2 คน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวถามขึ้นโดยเร็ว

“เกิดเรื่องกับใครที่ไหนวะ อ้ายแห้ว”

“รับประทานพวกนักเลงคุมบาร์ครับ รับประทานบาร์อะไรก็ไม่ทราบอยู่ทางถนนสุริยวงศ์”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ถามขึ้นบ้าง

“ทำไมมีเรื่องมีราวขึ้น”

“รับประทานอาเสี๋ยจะรับผู้หญิงบาร์คนหนึ่งไปนั่งรถเที่ยวครับ รับประทานอ้ายนักเลงคุมบาร์มันหึงผู้หญิงคนนั้นเลยพาพรรคพวกเข้ากลุ่มรวมอาเสี๋ย รับประทานผมนั่งคอยอยู่ในรถนอกถนน ได้ยินเสียงอะอะกัน และคนที่วิ่งออกไปบอกว่าในบาร์เกิดตีกันยกใหญ่ รับประทานผมก็นึกสังหรณ์ใจเป็นห่วงอาเสี๋ย เลยวิ่งเข้าไปในบาร์ รับประทานอาเสี๋ยนอนเหยียดยาวอยู่กลางห้อง อ้ายพวกนั้นช่วยกันให้อาเสี๋ยรับประทานเท้าคนละตุบตะดับ บ้างก็ฟาดคบาลอาเสี๋ยด้วยไม้คมแฝก รับประทานผมคว้าเก้าอี้เหล็กได้ตัวหนึ่งก็เข้าตะลุมบอนทันที พอตีมีคนร้องว่าตำราวจมา รับประทานผมก็เลยแบกอาเสี๋ยขึ้นป่าพาหนีออกไปขึ้นรถ”

แม่เสี๋ยนวลล่อพูดขึ้นอย่างเดือด

“เรื่องผู้หญิง เจ็บตัวเพราะผู้หญิง ดี-สมน้ำหน้า ตายห่าเสียดี จะได้รับเผาเสียให้เสร็จเรื่องไป ตัวพรรคนี้อยู่ไปที่ไหนโลก”

คุณหญิงวาดหันมาทำตาเขียวกับนวลละออ

“พุดยังงี้ใช้ไ้ได้รี จะดีหรือจะชั่วก็ตัวของเรา พ่อดิเรกไปไหนละ อ้อ – ยืนอยู่ทำไมดิเรก ช่วยกันห้ามพ่อหงวนขึ้นไปบนตึกซิ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มอย่างใจเย็น จ้องตาเข็งมองคุณเสี่ยหงวน

“ไม่เป็นไรรับคุณอา อาการเท่านี้ไม่ตายหรอกครับ เจ้าชายอาหะเม็ดพระโอรสของท่านมหาสารคามจันทร์กุมารซิงก์ ถูกพวกนักเลงแกกตั้ง 100 คนรุมกันกระที่บบอบซ้ำยิ่งกว่านี้ตั้งหลายเท่าผมยังช่วยไว้ได้ เฮ้ – อ้ายกรกับเจ้าพล ช่วยกันห้ามอ้ายเสียไปที่ห้องวิทยาศาสตร์ของกันเดียนี่”

นิกรมองคุณิมหงวนอย่างปลงอนิจจัง

“เอ้อ คนเรานี้มันรันทาที่ อยู่ดี ๆ หาเรื่องไปให้เขาตึกบาล เดียวถึงชำเลย สลบจริง ๆ หรือจะอ้ายเสีย”

กิมหงวนตอบอ้อมแอ้มโดยไม่ลืมตา

“จริง ๆ ไ้ย”

ประไพยกมือเข่าแขนนวลละออ

“อย่าเอาแต่โมโหโทโสเลยคะคุณนวลคะ รีบช่วยเหลือแกเถอะ”

นันทาพุดขึ้นบ้าง

“ชักช้าอยู่ทำไมละคะพล ช่วยกันห้ามอ้ายเสียขึ้นไปแก้ไปบนตึกเถอะคะ เป็นยังไงบ้างก็ไมรู้”

“ถ้าจะแย...” ประไพคราง “เลือดงามเหลือเกิน อาเสี่ยขา เลือดดิฉันยังไม่งามยังงี้”

“เฮ้ย” คุณหญิงวาดเอ็ดตะโร “พุดตะหวักตะบวยอะไรนะ อะไ้ เป็นสาวเป็นนางพุดไม่มีหูรูดเสียบ้างเลย เอา – ช่วยกันหน่อยพวกเรา”

ครั้นแล้วคณะพรรค 4 สหายก็ช่วยกันอุ้มกิมหงวนออกมาจากรดเก็งคันใหญ่พาขึ้นไปบนตึก นำไปยังห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์หนุ่ม ทุกคนเป็นห่วงเสี่ยหงวนไม่น้อย คุณหญิงวาดถือโอกาสเจริญพรพล, นิกร และดร. ดิเรก ที่ชอบเที่ยวตามบาร์ต่าง ๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นแหล่งของนักเลงอันธพาล

“คนเรามาหาเรื่องเจ็บตัว อ้ายพล อ้ายกรเหมือนกัน เจ้าดิเรกก็เหมือนกัน ชอบเที่ยวบาร์นัก แก่เต็นรำ แก่ผู้หญิง เทียวหาหอกอะไรกัน กินเหล้าเมาแล้วก็มีเรื่องชกต่อย ตีรันฟันแทงกัน กลุ่มใจนัก มีลูกมีหลานก็ไม่เหมือนคนอื่นเขา ลูกหลานเราไม่เอาถ่าน เอาแต่จี้อ้า”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ชักรำคาญก็เอ็ดตะโรขึ้น

“เอา – สวดเข้า ปู่โธ่ – ยายบ้านี่พูดพล่ามซะจนเคยตัวแล้ว”

“เอ๊ะ อ๋อมาหาว่าดิฉันบ้านี่จะบอกให้ เจ้าคุณนะซีบ้า หน้อย-บ้าทำไมหัวไม่
ล้านล่ะ สวดไม่เข้าเรื่อง”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“คุณหญิง – ผมนะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเลขนะครับ จะพูดอะไรก็ขอให้คิดถึงผม
บ้าง ความจริงหัวผมล้านผมก็ไม่เคยขึ้นไปนั่งเล่นบนกบาลคุณหญิงเลย ผ่าเถอะ”

คุณหญิงวาดทำตาโต หันมามองดูเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และยิ้มแห้ง

“ประธานโทษเถอะคะ ดิฉันไม่มีเจตนาว่าเจ้าคุณเลย อู๋ – กลุ้มใจ เกิดมีคน
หัวล้าน 2 คน ว่าใครคนหนึ่ง อีกคนก็เจ็บร้อน”

กิมหงวนลืมตาขึ้นมองดู โลกแล้วพูดเสริมขึ้น

“ธรรมดาตุ๊กแกก็ต้องกินปูนร้อนท้องนะซีครับ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หันควับมาทางกิมหงวน

“โธ่ – เดี่ยวพ่อถีบตกเตียงเลย”

นายแพทย์หนุ่มยกมือเชกกบาลอาลัยก่อนข้างแรง

“ไม่ต้องพูดโวย นอนนิ่ง ๆ ง่าย – ประภา เอาด้ายกับเข็มมาให้ไอ เข็มเย็บกระสอบ
ก็ได้”

กิมหงวนแฟนพรวดลุกขึ้นนั่ง

“หมอ ถ้าปากนักก็อย่างช่วยกันเลยวะ ส่งกันไปโรงพยาบาลกลางดีกว่า หน้อย –
เห็นกบาลคนเป็นกระสอบข้าวไปแล้วไหมล่ะ เขาเย็บบาดแผลนะเขาเอาด้ายเย็บยังงั้นรอะ”

ดิเรกหัวเราะ กอดตัวอาลัยให้ลงนอนตามเดิม

“อย่าปอดแหกไปหน่อยเลยวะ กันพูดล้อแกล่นต่างหาก อือ – แผลที่กบาลแก 2
แห่งต้องเย็บไม่ต่ำกว่า 10 เข็ม” แล้วเขาก็หันมาทางประภาเมียรักของเขา “ดาลัย ขอน้ำอุ่นและ
เครื่องเวชภัณฑ์ให้ไอเถอะ แล้วช่วยมาช่วยไอหน่อย”

การปฐมพยาบาลกิมหงวนเป็นไปอย่างเงิบเงิบ ทุกคนจ้องตาเขม็งมองดูอาลัย
และดร. ดิเรกตลอดเวลา ประภาทำหน้าที่เป็นนางพยาบาลช่วยทำความสะอาดแผล และเช็ด
เลือดให้กิมหงวนเสร็จเรียบร้อยแล้ว นายแพทย์หนุ่มก็จัดแจงเย็บแผลอย่างคล่องแคล่วว่องไว และ
นิตยาป้องกันเชื้อโรคบาดทะยักให้ 1 เข็ม

คุณหญิงวาดจู้ปากกลั่น

“พ่อดิเรกเขาแน่นมาก เย็บแผลยังกะอาเย็บหมอนนี่นะกว่าจะชำนาญอย่างนี้ก็ต้อง
ใช้เวลาศึกษาเล่าเรียนมาไม่ใช่น้อย”

ดร. ดิเรกยิ้มเป็น

“พูดแล้วว่าคุยครับ ผมสามารถเย็บบาดแผลได้หลายแบบผิดกว่าหมออื่น ๆ เย็บเป็นตัวหนอนก็ได้ เย็บแบบตะเข็บเข้าถ้าก็ได้ เมื่อครั้งท่านมหाराชาสิงหปุระกาญจนาคาวดี ได้รับอุบัติเหตุรถยนต์ชนกัน ผมเป็นผู้เย็บบาดแผลให้พระองค์เอง ที่พระเศียร 92 เจ็บ ตัวต่างหากไม่ได้นับ เย็บเกือบ 6 ชั่วโมงกว่าจะเสร็จ”

อาเสียนอนหัวเราะหึ ๆ อยู่บนเตียงผ่าตัด

“แผลมาก ๆ อย่างนั้นความจริงแควจะใช้เย็บด้วยจักรเย็บผ้า เอาตัวท่านมหाराชาขัดเข้าไปในจักร แล้วแกนั่งเย็บมันก็จะทุ่นเวลา โอ๊ย – เจ็บหัวจ้งไว้อี้ กันรอดตายแล้วไม่ใช่หรือหมอ”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“ออไรน์ อีก 7 วันตัดไหมออกได้แก่ก็จะหายเป็นปกติ ฮะ – ฮะ ยังไงจะนั่งลงทำไมถึงเสียที่เขาได้ ลูกขึ้นเล่าเรื่องราวของแกให้พวกเราฟังซิ”

กิมหงวนค่อย ๆ ลูกขึ้นนั่ง พอสบสายตาวลละออ อาเสียนก็สะดุ้งเฮือกเหินวาบไปหมดทั้งตัว รีบยกมือไหว้หล่อนทันที

“สวัสดิ์ชะนวล แะะ แะะ”

นวลละออยกมือทำสะเอว

“ประเดี้ยวเถอะ ประเดี้ยวโดนตบซ้ำหรือก ฮี อยู่ดี ๆ ไม่ว่าจะไปให้เขาซ่อม ถ้าตายไปเสียได้นวลจะหัวเราะให้ฟันโยกหมดปากเลย”

ประไพหัวเราะก๊ิก

“ฟันโยกคุณนวลก็เอียงแมวตัวผู้ไม่ได้นะซีคะ”

ใครต่อใครพากันหัวเราะลั่นห้อง แล้วกิมหงวนก็เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในบาร์ “สุริยวงศ์ราตรี” เมื่อตอน 19.30 น. ให้คณะพรรคของเราฟังดังที่เจ้าแห้วได้เล่าย่อ ๆ ให้ฟังแล้ว เมื่อตอนที่พาอาเสียนมาถึงบ้าน

เขาเกิดปะทะกับพี่จอน นักเลงผู้มีอิทธิพลใหญ่ยิ่ง กระทำตัวเหมือนกับว่าอยู่เหนือกฎหมาย นายจอนหรือพี่จอนกำลังติดพันกับนางพาร์ทเนอร์สาวคนหนึ่ง แต่แม่คนนั้นเห็นกิมหงวนจ่ายใบละร้อยคล่อง ๆ ก็ตกลงจะไปนอนค้างคืนกับกิมหงวน ดังนั้น พอนายจอนรู้เข้าก็ปราดเข้ามาขัดขวางทันที และเกิดเป็นปากเสียงกับอาเสียนขึ้นถึงกับปะทะกันด้วยหมัดรุ่น ๆ พรรคพวกของจอนต่างช่วยกันกลุ่มรุมกิมหงวนจนหมอบ ในที่สุดเจ้าแห้วก็ช่วยกันพาอาเสียนกลับบ้านได้

พอกิมหงวนเล่าจบ นิกรก็ร้องเฮ้เกินทันที

“กระดิ่งทองแสนจะเจ็บใจ

อ้ายนักเลงที่ไหนมันอหังการ

ทำกับเพื่อนกูถึงเพียงนี้

ก็จะต้องล้างชีวิตให้มรณา

ครั้งจะไปติดกับมันก็กลัวจะม้วยชีวา ....”

คุณหญิงวาดหมั่นไล่หลานชายของท่านเต็มทนก็ย่องเข้ามาถลกกระโปรงขึ้นแค่หัว
เข้า ยกเท้าขวาชูขึ้นเหยียดลูกแปดลูกกันนายจอมทะเล้นดังพับ

“นี่แน่ะ แก่เฒ่าแก่ อ้ายเฮงชวย”

นิกรสูดปากลั่น ยกมือคลำกัน และบ่นพึมพำ ต่อจากนั้นคณะพรรค 4 สหายก็
สนทนาปราศรัยกับเสี้ยหงวนอยู่สักครู่ แล้วท่านผู้ใหญ่ก็พาแม่เสื่อทั้ง 4 คนออกไปจากห้องทดลอง
วิทยาศาสตร์ คงเหลือแต่ 4 สหายกับเจ้าแห้ว

นิกรแลเห็นหน้าเจ้าแห้วก็อดหัวเราะไม่ได้

“เจ็บมากไหมวะ อ้ายแห้ว”

“โธ่ รับประทานอย่าถามเลยครับ รับประทานทั้งหมดทั้งห้าทั้งเข้าทั้งศอก เล่น
เอาน่วมไปหมดทั้งตัวเลย แต่ว่ารับประทานผมก็ล่อกบาลมันด้วยเก้าอี้หัวเบะไปไม่ต่ำกว่า 5-6 คน”

นายพัชราภรณ์หัวเราะหึ ๆ

“เอ็งตีมากอ้ายแห้ว ที่ไม่ยอมทิ้งอ้ายเสี้ย มันต้องยังงี้ชีวะ”

“นั่นนะซีครับ รับประทานผมก็คิดแล้วว่าถ้าผมรับประทานยอมเสี่ยงภัยเข้าไปช่วย
อาเสี้ย อย่างไรเสี้ยรับประทานอาเสี้ยก็คงให้รางวัลอัฐรสผม”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“อ้อ นี่เอ็งช่วยข้าเพราะหวังเงินรางวัลยังงั้นรี”

เจ้าแห้วพยักหน้า

“ครับ”

“อ้อ ดีมาก แล้วข้าจะให้เอ็งสัก 6 สลึง ฤๅ นี้กว่าช่วยด้วยใจสวามิภักดิ์ซื้อสัตย์
กตัญญูต่อนาย”

นิกรกล่าวถามเสี้ยหงวนอย่างเป็นทางการ

“อ้ายจอนนะรูปร่างหน้าตามันเป็นยังงีวะ และเป็นนักเลงที่ใหญ่ยิ่งมากเชียวะ
หรือ”

อาเสี้ยว่า “รูปร่างมันนะเรอะ โดกว่าแกสัก 3 เท่า สูงกว่ากันนิดหน่อย น้ำหนัก
ตัวเห็นจะไม่ต่ำกว่า 75 กิโล อย่างแกเห็นหน้าอ้ายจอนเข้ารับรองว่าจับไข้อยู่ ผู้หญิงที่บาร์หล่อน
บอกกันว่า อ้ายจอนเป็นนักเลงใหญ่ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง และมีอิทธิพลในวงการนักเลงมาก เคยฆ่า
คนมาหลายคนแล้ว หมัดหนักฉิบหายเลย มันล่อกันไปเดี่ยวลิมญาติ”

นิกรเม้มปากแน่น ถอนหายใจหนัก ๆ มองดูหน้าเพื่อเกลอทั้ง 3

“ว่าไงพวกเรา ในฐานะที่อ้ายหงวนเป็นเพื่อนรักเพื่อนเกลอของเรา เมื่ออ้ายจอนเล่น
งานอ้ายเสี้ยย่อยยับอย่างนี้ เราควรจะจัดการกับอ้ายจอนให้สมเค้นจะดีไหม”

ดร. ดิเรกพุดชานคาง

“เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ถ้าเราตั้งตนเป็นศัตรูกับยายจอน มันก็จะเป็นศัตรูกับเราเช่นเดียวกัน อาฆาตพยาบาทกันไปไม่มีวันสิ้นสุด มันตียายหงวนหัวแตกก็ยังดีกว่าที่มันฆ่ายายหงวนตาย”

พลว่า “แต่ยายจอน มันก็เป็นมนุษย์เดินดินคนหนึ่ง มันจะเก่งกาจสักเพียงไหน เชียววะ กันจะลองดูคบคมยายจอนเอง”

“นั่น ถูกทีเดียว” นิกรเห็นฟ้องด้วย “บุกกับมันเถอะวะพล”

นายพัชราภรณ์พยักหน้า

“เอา – ตกลง เมื่อเราสู้มัน ไม่ได้ก็ให้มันรู้ไป มันก็มี 10 นิ้วเหมือนเรานี้แหละ”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“แต่ยายจอนมี 11 นิ้วนะโว้ย พวกฝรั่งทางบางรักเรียกมันว่า อิลเว็นจอน นิ้วหัวแม่มือข้างขวาของมันมีนิ้วขนาดจิ้งจอกออกมาอีกนิ้วหนึ่ง แกจะสู้มันได้หรือวะพล”

ยายเสื่อรูปหล่อพยักหน้า

“ก็ต้องลองดู”

ดิเรกไม่เห็นฟ้องด้วยเลย เพราะเขาไม่ใช่สำนักบู๊ และไม่ชอบการใช้กำลังปะทะกัน เช่นการชกต่อยตีรันฟันแทงกันเหล่านี้

“เอาซึ่งดีกว่า” นายแพทย์หนุ่มพูดกับเพื่อนเกลอทั้ง 3 “การพะงู้กันความจริงกัน ก็ไม่เห็นว่าจะแปลกอะไร อย่างมากก็ตายเท่านั้น แต่นั่นแหละเพื่อนเอ๊ย ขอให้คิดดูบ้าน สุภายิต อินเดียบทหนึ่งกล่าวว่า...ง่า...อาครวับาฮี วาระกันวานา แปลเป็นภาษาไทยว่า อย่าเอาพิมเสนไป แลกกับเกลือ ยายจอนมันเป็นนักเลงอันธพาลไม่มีเกียรติ เห็นคุกตะรางเป็นบ้าน ยังไม่มีความจำเป็นอะไรที่เราจะต้องไปบุกกับมัน กันคิดว่าใช้ยายแห้วไปยิงมันทิ้งเสียก็สิ้นเรื่อง ไปงเดี่ยวจอดเลย”

เจ้าแห้วสะอื้นโหยง

“รับประทานคุณหมอนว่า ใงนะครับขอฟังใหม่ซี”

ดิเรกหัวเราะ หันมาทางเจ้าแห้ว

“ฉันต้องการให้แกจัดการเก็บยายจอนเสีย”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“รับประทานนำฟัง”

“เออ – แกจะทำได้ไหมล่ะ” ดร. ดิเรกพูดเสียงดู ๆ

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“โน.เค. ครับ แะะ แะะ อ้ายจอนนะรับประทานรูปร่างมันขนาดยักษ์วัดแจ้ง หน้าตาดำเกลียดน่ากลัว แล้วก็รับประทานที่บาร์นั้นลูกน้องมันตั้งหลายสิบ รับประทานผมไปคนเดียว แทนที่ผมจะเก็บมัน รับประทานมันก็คงเก็บผมเสียเท่านั้นเอง”

นิกรยกมือเชกกบาลเจ้าแห้วดัง โป๊ก

“มึงจี๊ฉลาดมากอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วชักนิ้ว

“รับประทานคุณไปเองซีครับ”

นิกรสะดุ้ง แล้วค้อนเจ้าแห้ว

“ไม่เอา อยู่ดี ๆ จะไปให้มันกระแทกมืออย่างหรือ” แล้วนายจอมทะเล้นก็หันมามองคูหน้าเพื่อเกลอทั้งสาม “ความคิดของอ้ายหมอกก็เข้าทีดีเหมือนกัน ถูกละเราไม่ควรเอาพิมเสนไปแลกเกลือ แต่อย่าลืมว่า ไทยเป็นชาติที่ดีต่อมิตรและร้ายที่สุดต่อศัตรู เมื่ออ้ายจอนเล่นงานอ้ายหงวนเพื่อนเราจนสะบักสะบอมอย่างนี้ เราก็ต้องแก้แค้นแทนอ้ายหงวน อย่างน้อยก็ส่งคนไปยิงอ้ายจอนทิ้งเสีย”

เสี่ยหงวนเห็นฟ้องด้วย

“นั่นนะซี แต่ว่าเราจะได้ใครไปทำงานสำคัญนี้ให้เราละ”

พลว่า

“ต้องเลือกคนที่มีจิตใจเข้มแข็งและไว้วางใจได้”

พอดีเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พาดำเดินเข้ามาในห้อง นิกรแลเห็นเข้าก็พูดขึ้นทันที

“ได้การแล้วโว้ย พวกเรา ให้คุณพ่อไปก็แล้วกัน ท่านเคยเป็นอดีตหัวหน้าอั้งยี่มาแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สะดุ้ง โหยง

“ไกรวะ”

นิกรหัวเราะ

“ก็คุณพ่อนะซีครับ คุณพ่อเป็นหัวหน้าอั้งยี่ปล่องเหลี่ยมเมื่อครั้งก่อนไม่ใช่หรือครับ”

ท่านเจ้าคุณทำหน้าที่ชอบกล

“โธ – เดี่ยวพ่อตะเปรี้ยงเข้าให้เลย มีอย่างหรือวะเจ้าคุณพานทองเป็นหัวหน้าอั้งยี่ไกรบอกแกว่า”

“ผมเดาเอาครับ”

เสี่ยหงวนเอื้อมมือเขียนแขนเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วพูดยิ้ม ๆ

“คุณอาครับ ผมใช้ให้ทำอะไรหน่อยได้ไหม”

เจ้าคุณทำคายน ตะโกนเสียงลั่น

“แกนะเธอ จะใช้ฉัน”

“ไม่ได้ใช้ครับ ขอโทษผมพูดผิดไป ผมอยากจะกราบเท้าขอความกรุณาให้คุณอา
ช่วยเหลือผมหน่อย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มออกมาได้

“ถ้าแกขอร้องฉันอย่างสุภาพอ่อนหวานอย่างนี้ละก็ ใต้ซี เป็นอะไรไป”

เสียงหงวนยักคิ้วกับเพื่อน ๆ

“เห็นไหมล่ะ คนหัวล้านละก็ใจดีอย่างนี้แหละ”

ท่านเจ้าคุณเงือกกำปั้นขวา ประเคนลงกลางหลังกิมหงวนดังพลั๊ก

“นี่แน่ะ พอพูดดีเข้าหน่อยทะเล้งเลย”

อาเสี่ยวรีบยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“ขอโทษเถอะครับ โบราณว่า อย่าถือคนบ้านอย่าว่าคนเมา ง่า – คุณอาช่วยแก้
แค้นแทนผมให้หน่อยนะครับ”

“แก้แค้นใคร”

“ก็อ้ายจอน นักเลงคุมบารี่ ที่มันซ้อมผมกับอ้ายเห้วจนยับเขินกลับมาล่ะซีครับ
ผมเจ็บใจมันนัก”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ

“แจะให้ฉันทำยังไง”

เสียงหงวนอมยิ้ม

“ไม่ยากหรอกครับ คุณอาไปที่บาร์ “สุริย์วงศ์ราตรี” เอาปืนพกติดตัวไปสักหนึ่ง
กระบอก หรือจะเอาไปสัก 4 – 5 กระบอกก็ตามใจ แล้วแต่ความสะดวกของคุณอา พอไปถึงนั่น
คุณอาที่สืบถามหาตัวอ้ายจอนนักเลงคุมบารี่ แล้วก็จัดการยิงมันทิ้งเสียเท่านั้นเองครับ ง่ายยิ่งกว่าปอก
กล้วยเข้าปาก”

ท่านเจ้าคุณตีหน้าเหมือนกับกินน้ำมันละหุ่ง

“แกจะให้ฉันไปฆ่าคน...”

“ครับ นึกว่าแก้แค้นแทนหลาน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“โธ – อ้ายเวรเอ๊ย คนอย่างฉันนะ อย่าว่าแต่จะให้ไปยิงคนเลยวะ หมาฉันยังยิงไม่
ลง”

ดร. ดิเรกหัวเราะ

“สงสารมันหรือครับ”

“เปล่ากลัวมันกัด” ท่านพูดหน้าตาเฉย แล้วหันมาทางกิมหงวน “จิตใจของอาไม่
เหี้ยมโหดพอที่จะฆ่าคนได้หรือออกแก แกใช้อ้ายเห้วเถอะ”

เจ้าแห้วพูดขึ้นทันที

“รับประกันไม่ไหวครับ กลัวติดตารางหรือม่ายถ้ายังมันไม่ถูก หรือถูกแต่มันไม่ตาย มันก็ต้องรับประกันยิ่งผมทิ้งเท่านั้น รับประกันให้ผมไปยิงอ้ายจอนก็เท่ากับใช้ให้เอาไม่ไปแห้วตุ๊ดเสื่อ”

อาเสี่ยยิ้มให้เจ้าแห้ว

“นั่นจ้างแก 5,000 บาท”

เจ้าแห้วลืมหูลืมตาโพลง

“ห้าพัน – ห้าพันบาท” เจ้าแห้วอุทานลั่นแล้วพูดเสียงอ่อย “รับประกันตกลงครับ ผมจะจัดการเก็บตัวอ้ายจอนให้เรียบร้อยภายในคืนวันนี้ แต่ว่ารับประกันผมไม่มีปืนนะครับ”

4 สหายมองดูหน้าเจ้าแห้วอย่างหมั่นไส้

“เอาปืนของข้าไป” อาเสี่ยพูดต่อไป “อ้อเอาปืนดิเรกไปดีกว่า ยู.เอส.อาร์มี. 11 ม.ม. โป้งเดียวหงิกแฉกเลย”

ดิเรกเดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือของเขา ดึงลิ้นชักข้างขวาออก หยิบปืนพกเดินกลับมาส่งให้เจ้าแห้ว

เฮ้า – เอาไป บรรจุกกระสุนไว้เรียบร้อยแล้ว ปลดเซฟอิงได้เลย ไป – รีบไปสังหารอ้ายจอนเดี๋ยวนี้”

เจ้าแห้วมองดูกิมหงวน และเหยออี้มอย่างส่าย

“รับประกัน พูดเรื่องเงินกันให้เรียบร้อยเสียก่อนไม่ดีหรือครับ”

อาเสี่ยจู้ยปาก ยกมือเกาศีรษะ

“มีงอย่างกให้มันมากนักละวะ ด้วยเกียรติยศของมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย ถ้าแกทำงานสำเร็จสังหารอ้ายจอนจอมนักเลงได้ ฉันจะเขียนเช็คจ่ายเงิน 5,000 บาทให้แกทันที แกไปได้ พวกเราจะรอคอยฟังข่าวแกอยู่ที่นี่”

เจ้าแห้วดวงป็นพกล่น และเก็บใส่กระเป๋ากางเกง เขานิ่งอึ้งไปสักครู่จึงพูดพิมพ์เบา ๆ

“คนเดียวหัวหาย รับประกันสองคนเพื่อนตาย”

“บนอะไรวะ” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ถามยิ้ม ๆ

เจ้าแห้วหัวเราะอย่างประจบ

“รับประกันผมจะต้องมีพรรคพวกร่วมมือไปด้วยกันสักคนหนึ่งครับ และจะเลือกเอาคนในบ้านเรานี้ ถ้าหากว่าเพลิงพล้ำเสียที่มัน รับประกันจะได้ช่วยกัน”

ดร. ดิเรกพยักหน้าหงิก ๆ

“ออไรน์ ออไรน์ แกจะเอาใครไปล่ะ”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วขุ่น

“รับประทานเอาอ้ายบังไปครับ”

“อ้ายบังเฝ้าบ้านเรานะระอะ” นิกรถามเสียงหัวเราะ “อย่าเอามันไปเลยวะอ้ายแห้ว
แกไปคนเดียวดีกว่า เชื่อกันเถอะ”

เจ้าแห้วว่า “รับประทานอ้ายบังมันแน่นะครับ เมื่อเดือนก่อนผมไปมีเรื่องกับพวก
นักเลงสามย่าน รับประทานผมชวนอ้ายบังไปกับผม เราสองคนพวกมันตั้งเกือบ 30 รับประทาน
ผมกับอ้ายบังบุกเสียดักเดียว รับประทานวิ่งราบไปเลย”

“ใครวิ่งวะ” ดิเรกถาม

“ผมกับอ้ายบังนะซีครับ รับประทานสองคนเท่านั้นใครจะสู้มันได้ แต่อ้ายบานูใจ
เด็ดมากครับยื่นหยัดเคียงบำเคียงไหล่ผม รับประทานคางตะบองหวดซ้ายป่ายขวาอูดลุดด้วยกำลัง
ฤทธิ์รู้ดกระบีศรี...”

“พอ” พลเฮ็ดตะโรลั่น “อ้ายปรตนี่ชักบ้าน้ำลายใหญ่แล้ว”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ พุดกับเจ้าแห้วอย่างเป็นทางการ

“แกพุดก็ถูกของแก อ้ายแห้ว คนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย”

นิกรพุดต่อเบา ๆ

“สามคนจี้ควาย สี่คนนอนหงาย ห้าคน...”

“เฮ้ย” อาเสียดะโกน “อ้ายนี่คอยชักใบให้เรือเสียเสมอ” แล้วก็หันมาพุดกับเจ้า
แห้ว “แกจะเอาอ้ายบังไปกับแกจริง ๆ หรือ”

“ครับ ผมกับอ้ายบังเป็นเพื่อนที่รักใคร่กันมา รับประทานไว้ใจมันที่สุด แต่อ้าย
บังรับประทานไม่ใคร่ไว้ใจผม”

นิกรว่า “ถ้ายังงั้นแกจะต้องแบ่งเงินให้มันครึ่งหนึ่ง”

“อ้อ – รับประทานให้เพียง 100 บาท อ้ายบังก็เอาครับ”

กิมหงวนยิ้มให้เจ้าแห้ว

“ดีแล้ว ถ้ายังงั้นแกไปได้ ชวนอ้ายบังมันไปกับแก แกต้องพยายามฆ่าไอ้จอนให้
ได้เข้าใจไหม ยิ่งมันในระยะเผาขนเลย”

เจ้าแห้วทำตาปริบ ๆ ถาม ดร. ดิเรกเบา ๆ

“รับประทานยิงตรงไหนดีล่ะครับคุณหมอ”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“สะคือชีวะ โป่งเดียวยิงฟันแทงเลย สะคือจุ่น ๆ อย่างคุณพ่อยังรับรองโป่งเดียว
พุบแน่”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ อดหัวเราะไม่ได้

“แกรู้ได้อย่างไรวะว่า ลันสะคือจุ่น”

นายจอมทะเล้นอมยิ้ม

“ผมเคยแอบดูคุณพอเวลาอาบน้ำนี่ครับ หรือไม่จริง”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะก๊าก

“โธ่ – อ้ายเวร แกนี่มันจอมทะเล่สิ่งแท้ ๆ ประเดี้ยวพ่อฟ่องอ้ายหงวนให้มันตะแกลเสี่ยหรือก”

อาเสี่ยสะคึ่ง

“ทำไมครับ”

เจ้าคุณหันมายิ้มกับเสี่ยหงวน

“เมื่อตอนเย็นนี่เอง อ้ายกรรมันแอบดูยายนวลอาบน้ำ อาเห็นมันยืน โกง โกงอยู่ที่รัูกุญแจห้องน้ำ”

กิมหงวนพยักหน้ารับทราบ แล้วพูดหน้าตาเฉย

“ช่างมันเถอะครับ ผมก็เคยแอบดูคุณประไพอาบน้ำเหมือนกัน”

“อ้าว” นิกรร้องลั่น “อ้ายหงวนนี่ทะเล่สิ่งมาก ทีหลังอย่าทำยังงั้นะโวย สำหรับเมียกันขอเสี่ยทีเถอะนำ กันเองยังไม่อยากดูนี้หว่า อยู่กันมานานแล้วไม่เคยดูส่วนเว้าส่วนโค้งของประไพเลย”

ดร. ดิเรกพูดตัดบท

“อย่าคุยกันถึงเรื่องนอกประเด็นเลยนะ ไป – อ้ายแห้ว เอ็งพาอ้ายบังริบไปจัดการเก็บอ้ายจอนเสี่ย ขอให้โชคดี และความสำเร็จจงเป็นของแก”

เจ้าแห้วยิ้มหวานจ้อย

“รับประทานไชโยให้ผมหน่อยซีครับ”

พลขยับเท้าจะเตะ เจ้าแห้วรีบวิ่งจืดออกไปจากห้องทันที ต่อจากนั้น 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิกก็นั่งจับกลุ่มสนทนากันถึงนายจอนนักเลงใหญ่ ซึ่งมีอิทธิพลและสมัครพรรคพวกมากมาย

20.00 น. ไม่มีข่าวจากเจ้าแห้ว และนายภควานจันทร์

20.30 น. เจียบกริบ ไม่มีข่าวอีกตามเคย

4 สหายและเจ้าคุณปัจจนิก ๆ นั่งจับกลุ่มสนทนากันเจียบ ๆ ภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของดร. ดิเรกนั่นเอง

จนกระทั่งเสียงนาฬิกาเรือนใหญ่ในห้องโถงตึกกังวาน 9 ครั้ง หลังจากนั้นทุกคนก็ได้ยินเสียงใครคนหนึ่งเดินมาที่หน้าห้องทดลองวิทยาศาสตร์อย่างรีบร้อน แล้วก็มีเสียงเคาะประตูค่อนข้างแรง ทุกคนผลุดลุกขึ้นยืน

“หนะ ชะลามคะร๊าบ เปิดประตูหน่อยนะนาย อีนี่ข่าวดินามานะ”

กิมหงวนยิ้มเป็น ดิคมือแป๊ะ พยักหน้ากับเพื่อนเกลอของเขา

“เสร็จ – อ้ายจอนนักเลงใหญ่เสร็จอ้ายแห้วแล้ว”

นายแพทย์หนุ่มรีบเดินมาเปิดประตูให้ เจ้าบังเดินตุบตุบเป้เข้ามาในห้อง หน้าคา
ฟกซำดำเขียวแทบจะจำไม่ได้ ปากปลิ้นเหมือนครุฑ เลือดขาวันแทบไม่มีชนิดี 4 สหายกับเจ้า
คุณปัจจนึก ฯ ยืนตะลึง

“อ้ายบัง” เจ้าคุณปัจจนึก ฯ อุทานเสียงลั่น “เอ็งไปกับอ้ายแห้วไซ้ไหม”

“โอ – ไซ้คะรึบ”

กิมหงวนถามเร็วปรือ

“แล้วอ้ายแห้วไปไหนล่ะ”

“ไปโรงพยาบาลคะรึบ” พูดจบนายภควานจันทร์ก็ร้องไห้โฮ ทรวดตัวลงนั่งบน
พื้น ยกหลังมือเช็ดน้ำตา ร้องไห้สะอึกสะอื้น

“ร้องทำไม อ้ายบัง” นิกรถามเสียงคุ ๆ

“ร้องนำ – ต้องร้องคะรึบ อีนี่หางหนูของจันไม่มีแล้วนะนาย โอย – หางหนูไม่มี
อีนี่จันไม่ใช่แขกแล้วคะรึบ จันถูกพวกอ้ายจอนจับปล้ำตัดหางหนูออกนะ โอย – แหกเสียใจ...
โอย...ตายดีกว่านะ”

“เดี๋ยว ๆ ๆ” พลพูดขึ้นบ้าง “เล่าให้ข้าฟังซิ อ้ายบัง แกกับอ้ายแห้วไปยังไหนมา
ยังง”

นายภควานสะอื้น

“ไปสามล้อคะรึบ ไปสองคน อีนี่ผมกลับมาคนเดียวนะ โอย – เจ็บปวดไปทั้งตัว
คะรึบ อ้ายแห้วปานนี้ตายแล้วนะนาย”

4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ฯ เต็มไปด้วยความหวังใจเจ้าแห้ว ต่างซักถามเรื่องราว
จากนายภควานจันทร์ บานูเล่าให้ฟังว่า เจ้าแห้วชวนเขาไปสังหารพื้จอนนักเลงใหญ่ที่บาร์ “สุริย์
วงศ์ราตรี” และเมื่อไปถึงที่นั่นก็พบตัวนายจอนพอดี เจ้าแห้วปราดเข้าไปควักปืนออกจะยิงจอน
แต่สมุนของจอนขว้างกบาลเจ้าแห้วด้วยขวดเหล้าเสียก่อนที่เจ้าแห้วจะกระดิกนิ้วเหนียวไถยง แล้ว
การตะลุมบอนอย่างดุเดือดก็เกิดขึ้น นายภควานจันทร์กับเจ้าแห้วถูกกลุ่มรุม เจ้าจอนกับสมุนของ
มันช่วยกันล้อมจอนเจ้าแห้วสลบเหมือดสิ้นสติอยู่กลางฟลอร์เต้นรำ ส่วนเจ้าบังถูกตัดหางหนูทิ้งใน
ระหว่างที่ประจัญบานกัน

ตอนสุดท้ายเจ้าบังตอกชกหัวตนเอง พูดพลางร้องไห้พลาง

“อีนี่ผมกับอ้ายแห้วมีเพียง 4 มือ 4 ตีนนะนาย พวกมันหลายมือหลายตีนคะรึบ
ใจผมสู้ตายคะรึบ แต่อีนี่ตีนผมไม่ยอมสู้ล่ะ สู้ทำไมวะ รั้ว รั้วหนีออกจากบาร์ขอรับ”

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“แล้วอ้ายแห้วล่ะ .....”

“โอ – แยกแอบคู่อู่หน้าบาร์ขอรับเจ้าคุณ อีนี่พวกบ๊อยช่วยกันห้ามเจ้าแก้วใส่รถยนต์เอาไปส่งโรงพยาบาลนะ”

“แกก็เลยวิ่งหนีกลับมาบ้าน” พลพูดกับแจกยามของเขา

“ไม่ได้วิ่งนะนาย วิ่งทำอะไร อีนี่ขึ้นสามล้อกลับมาคะรึาบ”

4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ หน้าจ๋อยไปตามกัน

“แย่วัย” อาเสี่ยตรง “อ้ายแก้วเป็นยังงี้ข้างก็ไม่รู้ เราเห็นจะต้องทำศึกใหญ่กับอ้ายจอนอย่างแน่นอน”

นิกรพยักหน้าเห็นฟ้องด้วย

“ตกลง เราต้องปราบอ้ายจอนให้ได้”

เสี่ยหงวนยกกำปั้นขวาฟาดลงบนฝ่ามือข้างซ้าย

“เอามัน พวกเรา แต่ขอให้กันหายป่วยเสียก่อน ขอเวลารักษาตัวสัก 10 วันเท่านั้น อ้ายจอนกำแหงมาก” แล้วกิมหงวนก็หันมามิ้มกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ “บู้กับมันนะครับคุณอา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขบกรามกรอด กำหมัดแน่น นัยน์ตาแข็งกร้าว

“บู้เรอะ”

“ครับ”

ท่านเจ้าคุณพูดเสียงอ่อย

“ไม่เอาวัย อาแก่แล้ว อ้วนลงพุงยังกะคนท้องสัก 8 เดือน เดี่ยวอ้ายจอนมันเตะพุงกะทิแตก พวกแกจะบู้กับมันก็ตามใจ อาจจะช่วยเป็นเสนาธิการให้”

ดร. ดิเรกประคองเจ้าบาบู่ให้ลุกขึ้นยืน

“ยังงี้ บาดเจ็บตรงไหนบ้าง อ้ายบัง”

นายภควานยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“โอ๊ย – อีนี่พูดไม่ถูกนะ คุณหมอจำ เจ็บไปหมดคะรึาบ จี๋โครงหัก ตับแตก โอ๊ย แยกตายแน่แล้วคุณหมอจำ”

นายแพทย์หนุ่มตรวจดูใบหน้า และร่างกายของเจ้าบาบู่อย่างละเอียดถี่ถ้วน แล้วเขาก็พูดพลอบใจ

“นิคหน้อยวัย อ้ายบัง ไม่เป็นไรหรอก เพียงแต่ฟกช้ำเท่านั้น ไป – ไปอยู่ยามของแกเถอะ”

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้น

“เจ็บมากหรือ อ้ายบัง”

“คะรึาบ เจ็บม๊กม๊กนะ นาย”

กิมหงวนล้วงกระเป๋าเสื้อเช็ดหยิบธนบัตรปีกหนึ่งออกมาส่งให้นายภควานจันทร์ แล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“เฮ้อ – ข้าให้เอ็งเป็นรางวัล”

บานูนัยน์ตาโตเท่าไข่ห่าน รีบตะครุบเงินมาถือไว้ทันที

“โอ – อีนี่แจกหายเจ็บแล้วคะรึบ ฮะ – ฮะ เย็นใจเลย” พุดจบเจ้าบานูผู้ชู้ชาเงิน เป็นพระเจ้าก็เดินออกมาออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์หนุ่ม

นิกรกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

“ไปเยี่ยมอ้ายเห้วกันรึพวกเรา มันคงอยู่ที่โรงพยาบาลเลิดสิน หรือมายัง โรงพยาบาลกลาง เป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้”

พลว่า “อย่าไปเลยวะ โทษศัพท์ถามไปก็แล้วกัน คงไม่ถึงกับตายหรอกน่า อย่าง มากก็เพียงแต่สลบไปเท่านั้นเอง”

ทุกคนเห็นพ้องกับพล ต่างนั่งสนทนากันต่อไป ทุกคนเต็มไปด้วยความแค้นเคือง เจ้าจอนนักเลงใหญ่ กิมหงวนของรื่องให้เพื่อน ๆ สงบใจไว้ก่อน จนกว่าบาดแผลที่ศีรษะ และ ใบหน้าของเขาจะหายเป็นปกติ

กำลังปรึกษาหารือกันในเรื่องที่จะโค่นพี่เบิ้มจอน เจ้าเห้วก็คลาน 4 ดินเข้ามาใน ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ในลักษณะของคนที่ได้รับความสะดวกซ้าแสนสาหัส เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เห็น แวบเดียวก็เข้าใจว่าสุนัขของท่าน

“ฮู้ว ออกไปอ้ายบ๊อบ เสือกเข้ามาทำไม”

อ้ายบ๊อบเห้วสะดุ้งเฮือก เหยหน้าขึ้นมองดูเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ด้วยแววตาโหย ละห้อย

“รับประทานไม่ใช่อ้ายบ๊อบหรอกครับ ผมเอง”

เจ้าคุณสะดุ้งเฮือก หันควับมามองดูเจ้าเห้ว

“อ้ายเห้ว”

4 สหายมองดูเจ้าเห้วอย่างสลดใจ ที่ศีรษะเจ้าเห้วมีผ้าพันแผลพันรอบ หน้าตา ฟกช้ำยับเยิน แขนข้างซ้ายมีฝักล้องคอ แสดงให้เห็นว่าแขนเดาะ ในการปะทะกับพวกนักเลง อันธพาลที่ “สุริย์วงศ์ราตรี”

นิกรกับ ดร. ดิเรกปราดเข้ามาช่วยกันประคองเจ้าเห้วให้ลุกขึ้น แล้วพาไปนั่งที่ เก้าอี้นุ่มตัวหนึ่ง เจ้าเห้วอ่อนเปียกมีท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“เล่ารายละเอียดให้ข้าฟังเดี๋ยวนี้ เร็ว” เจ้าคุณกล่าวกับเจ้าเห้ว

“รับประทานแยครับ ผมกับอ้ายบั้งถูกอ้ายจอนกับพรรคพวกของมันรุมกันซ้อม แทะตาย อ้ายพวกนี้แค้นช้อมมากครับ พอผมควักปืนออกมาจะยิงอ้ายจอน รับประทานสมุนของ อ้ายจอนก็เล่นงานผมด้วยขวดเหล้า รับประทานกบาลเบะเลย แล้วก็เกิดตะลุมบอนกันขึ้น รับประทานผมรู้สึกตัวในห้องปฐมพยาบาลที่โรงพยาบาลเลิดสิน” แล้วเจ้าเห้วก็ตรงออกมาดัง ๆ “โอ๊ย รับประทานน่วมไปหมดทั้งตัวแล้ว”

ดร. ดิเรกถามขึ้นทันที

“ปิ่นของข้าล่ะ”

เจ้าแห้วสั้นศีรษะ

“รับประทานหายไปแล้วครับ รับประทานตอนที่ผมสลบเหมือด อ้ายจอนหรือพรรคพวกของมันคนใดคนหนึ่งคงจะยึดเอาปิ่นไปเป็นแน่”

“มายก้อด.....” นายแพทย์หนุ่มคราง “เสียปิ่นไปหนึ่งกระบอก น่าเสียดายมาก”

“รับประทานเสียปิ่นยังดีกว่าเสียชีวิตผมนะครับ รับประทานให้ผมหายป่วยเสียก่อน ผมจะไปตีกับอ้ายจอนอีก”

ดิเรกอมยิ้ม

“แกก็คงคลานกลับมาบ้านอีก”

“นั่นนะซีครับ โอย...”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวกับทุก ๆ คน

“ปิดประชุมกันเถอะไว้วัย พวกเรา ขึ้นไปหลับไปนอนพักผ่อนกันเถอะ อ้ายแห้วเอ็งต้องคิดแก้ตัวให้ดี ถ้าเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หรือคุณหญิงท่านเห็นบาดแผลของเอ็ง และถามเอ็งเข้าเอ็งจะเรียนท่านว่ายังไง”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานจนปัญญาครับ ไม่ทราบว่าจะแก้ตัวว่าอย่างไร”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“อ้ายเซ่อ เอาจังงี้ชีวะ แก้ตัวว่าแกถูกคุณพ่อซ้อม” เขาหมายถึงเจ้าคุณปัจจนึก ๆ พ่อตาของเขานั่นเอง

เจ้าแห้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

“รับประทานถ้าท่านถามว่าทำไปถึงถูกซ้อมล่ะครับ”

นายจอมทะเล้นจู้ยปาก

“แหม – เซ่อฉิบหายเลยอ้ายเปรต ถ้าท่านถามถึงเหตุผลก็เรียนกับท่านซิว่า แกเอาหัวล้านจำลองมาใส่เล่น คุณพ่อเห็นเข้าก็เลยซ้อมแก เท่านั้นที่สิ้นเรื่อง”

4 สหายกับเจ้าแห้ว และท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยืนจับกลุ่มสนทนากันอีกสักครู่ ก็พากันออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์หนุ่ม

อาเสี้ยกิมหงวน, เจ้าแห้ว และนายภควานจันทร์ที่ถูกนายจอนกับพรรคพวกซ้อมมาอย่างสะบักสะบอมได้หายป่วยเป็นปกติแล้ว ซึ่งตลอดเวลาที่ผ่านมาี้ เสี้ยหงวนเต็มไปด้วยความอาฆาตพยาบาทเจ็บช้ำน้ำใจอย่างยิ่ง เขาตั้งปณิธานไว้อย่างแน่วแน่ เขาจะต้องโค่นนายจอนจอมนักเลงใหญ่ให้จงได้เพื่อล้างแค้น

“เลือดละเลงเลือด” กิมหงวนแหกปากร้องตะโกนลั่น “เสื่อจะล้างเสื่อ บาร์สุริย์
วงศ์ราตรีจะต้องราบเป็นหน้ากลองในคืนวันนี้”

ตอนหัวค่ำคืนวันนั้นเอง 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วก็พากันออกจาก
บ้าน “พัชรภรณ์” อย่างเงียบ ๆ มุ่งตรงมายัง “สุริย์วงศ์ราตรี” เพื่อเปิดฉากการแก้แค้นยักษ์ใหญ่จอน
ด้วยการใช้กำลังปะทะกัน

มันเป็นเวลาประมาณ 19.30 น.เศษ นูอิกเก่งคั้นงานเล่นมาหยุดฝั่งตรงกันข้าม
บาร์ “สุริย์วงศ์ราตรี” 4 สหายนั่งอยู่ตอนหลังรถ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นั่งคู่กับเจ้าแห้วตอนหน้ารถ ทุก
คนอยู่ในสภาพเตรียมพร้อม

พอรถหยุดไถ่มองของคันไม้ใหญ่คันหนึ่ง ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ หันมามองดู 4
สหายแล้วท่านก็พูดขึ้นเบา ๆ

“ปลุกอ้ายกรหน้อยซี บอกให้มันรู้ด้วยว่าถึงถิ่นเสื่อแล้ว”

ดร. ดิเรกยกฝ่ามือผลักหน้านายจอมทะเล้นก่อนข้างแรง

“เฮ้ย ลูกขึ้นไว้ย”

นิกรสะดุ้งเฮือกลืมตาโลง กระชากปืนพกที่หนีบไว้ได้เข็มขัดออกมาจ้องนาย
แพทย์หนุ่มอย่างฉับพลัน

“อะ ฮ้า อ้ายจอน ในที่สุดกูก็ได้มาพบหน้ามึงที่นี่”

“เฮ้ย ๆ ๆ” ดิเรกร้องลั่น “ไม่ใช่อ้ายจอนไว้ย กูเสียให้ดี”

นิกรเก็บปืนพกสอดไว้ได้เข็มขัดตามเดิม ยกมือชี้ตาและอ้าปากหวาดัง ๆ แล้ว
เขาก็พูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“เอา นุกมันเลยพวกเรา กันจะอยู่เฝ้ารถให้ ไม่ต้องกลัวมัน เราต้องนุกมันให้ราบ
เป็นหน้ากลอง”

พลหัวเราะหึ ๆ

“ไม่ต้องเฝ้าหรอก ปิดกระจกใส่กุญแจไว้ก็ได้ ไม่มีใครขโมยหรอก ไป – เข้าไป
ในบาร์เดี๋ยวนี้ กันนำหน้าเอง”

เจ้าแห้วหันมายิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานเดี๋ยวก่อนครับ”

“อะไรอีกล่ะ” พลพูดเสียงดู ๆ

“รับประทานปลุกหลวงพ่อก่อนครับ ประเดี๋ยวท่านเกิดจำวัด รับประทานไป
เดี๋ยวกบาลผมเบะก้อแย่งท่าน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ หันมายิ้มกับเจ้าแห้ว

“เอ็งมีพระกึ่งองค์”

“รับประทานพวงเบือเริ่มเลยครับ”

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“ความจริงองค์เดียวก็พอแล้ว มากนักหลวงพ่อบ้านมักจะเที่ยงกัน เอา – จะปลุกพระก็ปลุกเสียซี”

เจ้าแห้วประนมมือไหว้ระหว่างหน้าอกทำปากหมุบหมิบ สักครู่หนึ่งก็เสร็จเรียบร้อย ทุก ๆ คนพากันลงจากรถ ยืนจับกลุ่มสนทนากันอยู่ พอเจ้าแห้วปิดประตูรถใส่กุญแจแล้ว นายพัชราภรณ์ก็เดินนำหน้าพาเพื่อนเกลอของเขากับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วเข้าไปในบาร์ “สุริยวงศ์ราตรี”

ขณะนี้ยังหัวค่ำอยู่ ภายในบาร์ยังเงียบเหงา ตามโต๊ะอาหารรอบ ๆ บาร์มีผู้นั่งกินเหล้ากินอาหารไม่กี่คน พวกคนตรีลีลาสนับจับกลุ่มคุยกันอยู่ทางหนึ่ง ส่วนพวกนักเลงคุมบาร์นั่งจับผู้หญิงบาร์อยู่ตามที่ต่าง ๆ

พลพาคณะพรรคของเขาเข้ามานั่งในมุมมืดซ้ายสุดของบาร์ พอทรุดตัวนั่งเรียบร้อยนิกรก็เอ่ยขึ้นเบา ๆ

“ก่อนที่จะบู้กัน มันต้องกินให้อิ่มเสียก่อนจะได้มีแรง แล้วก็ต้องกินเหล้าด้วย ม่ายยังงั้นใจไม่กล้า”

ดร. ดิเรกเงยหน้ามองคุณนิกรอย่างเวทนา

“แกแค้นซะจริงเชียวอ้ายนี่”

กิมหงวนโบกมือห้ามนายแพทย์หนุ่ม

“อย่าไปว่ามันโวย กันตั้งใจมาจากบ้านแล้ว กันจะเลี้ยงเต็มที่ อ้ายกรรมันพูดถูกก่อนจะพะงูมันก็ต้องกินให้อิ่มหน้าสำราญเสียก่อน บ้อย – บ้อยโวย”

ชายหนุ่มในเครื่องแบบของบาร์คนหนึ่งรีบวิ่งเข้ามาหา เลี้ยหงวนสั่งวิสกี้ต่างประเทศชั้นดี 2 ขวด สั่งอาหาร และกับแกล้มอีกหลายอย่าง เจ้าแห้วนึกภาคภูมิใจไม่น้อยที่เขาได้มีโอกาสร่วมโต๊ะอาหารกับพวกเจ้านาย

สักครู่หนึ่งเหล้าและอาหารก็ถูกยกทยอยตามกันมา กิมหงวนกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ค้นหาคู่อริของเขา แต่ก็ไม่เห็นจอน เขาจึงกล่าวถามบ้อยคนหนึ่งที่ยกอาหารมาเสิร์ฟให้เขา

“น้องชาย พี่จอนมาหรือยัง”

เจ้าหนุ่มน้อยตอบกิมหงวนอย่างนอนน้อม

“ยังครับ พี่จอนยังอยู่ที่เรือนพักของเขา โนนยังงี้ละครับ บังกะโลหลังนั้น ประเดี๋ยวก็คงจะมาหรือครับ”

เลี้ยหงวนเม้มปากแน่น พยักหน้าหงิก ๆ

“ดีแล้ว ถ้ายังงั้นกันวานแถมหน่อยได้ไหมน้องชาย”

บ้อยรีบตอบทันที

“ได้ครับ ท่านจะใช้อะไรผมหรือครับ”

กิมหงวนแแอ้คทำทางเป็นนักแสดงเต็มตัว ทำปากเบะเล็กน้อย กรอกนัยน์ตาไป
มาแล้วยี้คหน้าอกจึ้นในท่าเบ่ง

“แกช่วยไปบอกนายจอนหน่อย”

“ครับ บอกว่ายังไงครับ”

อาเสี้ยเค้นหัวเราะ

“บอกให้เขารู้ตัวว่า ขณะนี้พระกาพทั้ง 6 องค์มานั่งรอคอยเขาอยู่ที่นี่แล้ว ง่า –
นายจอนมีเมียหรือเปล่า”

“มีแล้วครับ ลูก 2 คน”

“อือ คึละ แกช่วยบอกเขาให้สั่งเสี้ยลูกเมียให้รีบร้อยก่อนที่เขาจะลงมาจากบ้าน
แล้วแกก็สังเกตุให้ดีเถอะ อ้ายน้องชาย นายจอนนะไม่มีเงาหัวแล้ว คราวชะตาถึงฆาต”

นิกรพุดโพลง

“จำสังหารเพื่อนรักให้ตักษัย บอกเขาเถอะว่าตายห่าแน่”

บ้อยหนุ่มหัวเราะ เข้าใจว่ากิมหงวนกับนิกรคงรู้จักมักคุ้นเคยกับนายจอนเป็น
อย่างดี และพุดเล่นสนุก ๆ ดังนั้น จึงแกล้งรับคำ และพาตัวเดินไปจากที่นั่น

4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้ว ค้มเหล้ากินอาหาร และสนทนากันอย่าง
ครื้นเครง เมื่อวิศกีพร่องไปหนึ่งขวด เสี้ยงคนตรีลีลาศก็เริ่มต้นบรรเลงเพลงเป็นเพลงแรก มี
ประชาชนทั้งหนุ่มและแก่หลายคนทยอยกันเข้ามาหาความสุขสำราญในบาร์นี้ ตามประสาชายโสด
หรือพ่อม่ายเมียเปลอ

เสี้ยหงวนจ้องเขม็งมองดูแม่ผีเสื่อราตรีคนหนึ่งซึ่งกำลังเดินนวยนาดผ่านฟลอร์ไป
ทางขวามือ หล่อนเป็นหญิงสาวที่มีเรือนร่างสูงโปร่ง ใบหน้าหวานแลลัมพราวพริ้งอยู่ในเสื่อ
กระโปรงราตรีชุดสีเขี้ยว

“กึ่งกาญจน์” กิมหงวนเปลอตัวอุทานขึ้นดัง ๆ

ทุกคนมองตามสายตาอาเสี้ย

“ผู้หญิงคนนี้ไซ้ใหม่ ที่เป็นต้นเหตุให้แกเกิดปะทะกับอ้ายจอน” ดร. ดิเรกกล่าว
ถามอย่างเป็นทางการ

เสี้ยหงวนพยักหน้า

“ถูกแล้ว กันกำลังคิดที่จะเสี้ยงหล่อนเป็นเมียลับ ๆ ของกัน ดูซิวะหล่อนสวย
ใหม่ละ ราวกับหยาดฟ้ามาแต่กระยาหังนั้นเทียว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ

“กระยาหังนี้ แปลว่าอะไร อ้ายหงวน”

“แปลว่า ช่อง ครับ” นิกรพุดโพลงจึ้น

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ถูกแล้ว แม่คนนี่กันเคยเห็นหน้าบ่อย ๆ แลวช่องบางกะปิ รู้สึกว่าเคย
สมบุกสมบันมามากต่อมาก”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“อย่าสวดสังเดชไปหน่อยเลยวะ หล่อนบอกกันว่า หล่อนเป็นลูกคุณพระอะไร
คนหนึ่ง หล่อนหนีตามเลขานุการของคุณพระนั่นไป อยู่กันได้ไม่กี่วันถูกอ้ายหอกนั่นปอกลอก
หมดตัวแล้วไล่ส่ง กลับไปหาคุณพ่อก็ถูกตะเพิด ความยากจนทำให้กึ่งกาญจน์ตัดสินใจมาทำงาน
เป็นผู้หญิงบาร์ เรื่องของหล่อนน่าสงสารมากทีเดียว”

ดร. คิเรกอมยิ้ม

“ที่แกว่า มันนิยายในหนังสืออ่านเล่นนี่หว่า ผู้หญิงบาร์นะ ล้วนแต่เคยขึ้นต้นไม้
สุดยอดมาแล้วทั้งนั้น ทุก ๆ คนเต็มใจและพอใจทำงานอย่างนี้ ไม่ใช่ทำเพราะความยากจน ที่
ต่างประเทศก็เช่นเดียวกัน พวกพาร์ตเนอร์มีหน้าที่เป็นคู่เดินร่าของแขกที่มาเที่ยว และเบื้องหลัง
ของหล่อนก็คือโสเภณีนั่นเอง”

กิมหงวนชักฉิว หันมาค้อนนายแพทย์หนุ่ม

“มองผู้หญิงบาร์ในด้านดีบ้างซีไวย์”

นายแพทย์หนุ่มลืมหูลิง

“อ้าว ใครไปว่าอะไรเล่า กันยังไม่ได้พูดสักคำผู้หญิงบาร์เป็นคนเลว หล่อนหา
กินด้วยลำแข้งของหล่อน อาศัยเนื้อที่เพียงเล็กน้อยเท่าที่หล่อนมีอยู่แลกเปลี่ยนกับเงิน มันเป็น
อาชีพที่สุจริตมีเกียรติยิ่งกว่าท่านผู้ยิ่งใหญ่ที่ลือร่ำรวยบังหลวงเป็นไหน ๆ”

คราวนี้เสี่ยวหงวนยิ้มออกมาได้ หันควมมาทางเจ้าแห้ว

“อ้ายแห้ว ไปตามกึ่งกาญจน์มาหาข้าเดี๋ยวนี โนน – หล่อนยืนอยู่โน่น”

เจ้าแห้วนั่นตาปรือ หน้าแดงกล้า

“รับประทาน...ม่าย...ม่ายหายแล้วครับ วันนี้รับประทานผมมา...เมามากไป
หน่อย รับประทาน แฮะ แฮะ ซาหวิดดีครับ พรรคพวก”

พลยกมือเขกบาลเจ้าแห้วเต็มเหนี่ยว

“นี่แน่ะ แกล้งเมาดิบ” เขาพูดยิ้ม ๆ “เดี๋ยวกั้รับประทานเท่าเท่านั้นเอง แดกเข้าไป
ยังไม่ถึงครึ่งแก้วเลยมาแล้ว”

กิมหงวนตวาดเว็ด

“ลุกขึ้น ไปตามกึ่งกาญจน์มาพบข้า เดียวข้าเกิดเมาดิบขึ้นมาบ้างแกจะจับตัวนะ
จะบอกให้”

เจ้าแห้วทำหน้าที่ครึ่งยิ้มครึ่งแหย ค่อย ๆ ลุกขึ้นเดินไปจากที่นั่น นิกรจัดแจงผสม
วิสกีโซดาส่งให้พ่อตาเขาอีกแก้วหนึ่ง

“เฮ้ย – คุณพ่อ วันนี้ปล่อยแกะซะทีนะครับ ประเดี๋ยวผมจะพาไปเที่ยวบ้าน
เจ้หน่อม”

“เฮ้ย ๆ” อาเสี่ยเอ็ดตะโรลั่น “อย่าลืมว่าเรามาตีกับอ้ายจอนนะโว้ย”
นิกรขมวดคิ้วขึ้น

“อย่าไปยุ่งกับมันเลยวะ ไปเที่ยวหาความสุขกันดีกว่า”
“อ๊ะ พุดยังงี้โว้ยกร หลอกให้กันเลี้ยงขังนั่นแหละ”

นายจอมทะเล้นหัวเราะ การสนทนาหยุดชะงักลงเมื่อเจ้าแห้วเดินนำหน้าพาหญิง
สาวเจ้าของร่างสูงโปร่งคนหนึ่งเดินตรงเข้ามา หล่อนคือกิงกาญจน์นั่นเอง ใบหน้าของหล่อนซีด
เผือดเพราะความเป็นห่วงกิมหงวน เกรงว่าจะได้รับภัยอันตรายจากนายจอนนักเลงใหญ่

หล่อนปราดเข้ามายกมือไหว้เสี่ยหงวนอย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ค่ะ เสี่ยคะ มาเมื่อไรกาญจน์ไม่ทันเห็นจนกระทั่งคุณแห้วไปบอก”

กิมหงวนมีท่าทางกรุ้มกริมตามนิสัยของชายเจ้าชู้

“นั่งซีจ๊ะ ถิ่นมาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว ไม่ได้เห็นเธอเพียงอาทิตย์เดียวหัวใจของ
ฉันแทบจะขาดคืน”

“อ้าวก” นิกรร้องขึ้นดัง ๆ แล้วทำหน้าตาย “सानวนรักจับสะคือเหลือเกิน”

อาเสี่ยค้อนควับ จูดแขนกิงกาญจน์ให้นั่งลงบนเก้าอี้ข้าง ๆ เขา แล้วพูดกับหล่อน

“รู้จักกับคุณอา และเพื่อนของฉันหน่อยซี นี่ – ท่านผู้นี้พระยาปัจจนิกพินาศ อา
ฉันเอง นี่คือกเตอร์ดิเรก หมอลามก นั่น – อ้ายหน้าหมาจูที่ร้องอ้วกเมื่อคืนนี้ ชื่อชื่อนิกร การณ
วงศ์ คนนี้...ข้างซ้ายเธอชื่อพล พัทธราภรณ์ แล้วก็ตัวฉันเองชื่อ อาเสี่ยกิมหงวน ไทยแท้”

กิงกาญจน์ยกมือไหว้ 3 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างนอบน้อม หล่อนพยายาม
ทำกริยาให้สงบเสงี่ยม

พลเอี่ยมมือขวาจับมือซ้ายของหล่อนมากุมไว้

“ยินดีมากกิงกาญจน์ที่ฉันได้มีโอกาสรู้จักกับเธอ”

หล่อนยิ้มอาย ๆ

“ขอบคุณค่ะ”

กิมหงวนรีบประคองกิงกาญจน์ให้ลุกขึ้น

“เลิกแก้อีกกันน้องสาว เธอมานั่งทางนี้เถอะ ขึ้นคุยกับอ้ายพล ฉันจะต้องออกหัก
แน่ ๆ จู๊ย ๆ ๆ อย่าไปมองหน้ามัน”

พลหัวเราะลั่น

“มันจะมากไปโว้ย อ้ายเสี่ย กันคิดว่ากันรู้จักกิงกาญจน์ดีกว่าแกเสี่ยอีก ถ้ากิง
กาญจน์เป็นหนังสือเล่มหนึ่ง กันอาจจะอ่านให้แกฟังได้อย่างละเอียดถี่ถ้วนทุกตัวอักษร และทุก
บรรทัด ไม่เชื่อแกถามกิงกาญจน์ดูก็ได้”

อาเสี่ยกลิ่นน้ำลายเอือก

“เป็นความจริงหรือน้องสาว เธอเคยรู้จักเจ้าพลมาก่อนฉันยังงั้นหรือ”

หล่อนหัวเราะเบาๆ

“กะ แต่เราไม่เคยมีอะไรกันหรือกะคะ เราคุ้นเคยกันแบบพลาโตนิคเฟรนด์ชิป”

นิกรทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“ลำบากนักก็พูดไทยเถอะ แม่กึ่งทอง”

“อู๊ย คุณซิมาว่าดิฉัน...ดิฉันชื่อกิ่งกาญจน์”

นิกรหัวเราะ

“กิ่งกาญจน์นะไม่ใช่แปลว่าทองหรือกรี มา – มานั่งตักเรียกก็ได้ รูปร่างเธออวบ
อัดเข้าที่ตีเหมือนกัน ถ้ายังไงคืนนี้บาร์เลิกแล้วกลับบ้านพร้อม ๆ ฉันนะจ๊ะ”

กิมหงวนทำตาเขียวกับนิกร

“เอ – ถ้ามันเกิดปะทะกันเองแน่ละโว้ย ใครขึ้นยุ่งเกี่ยวกับกิ่งกาญจน์เป็นจิตใจกัน
แน่ ให้คืนตายหล่อนคือดวงใจของกันโว้ย”

พลแกล้งขั้วกิมหงวน

“แต่ดวงใจของแก เคยเป็นดวงใจของกันมาก่อนแล้วนี่หว่า หรือยังงั้นจ๊ะ กิ่ง
กาญจน์ เธอยังคงไม่ลืมคืนวันอันสดชื่นของเราที่สุริยานนท์”

หล่อนขยิบตาไม่ให้นายพัชราภรณ์พูดอะไรไปมากกว่านี้ อาเสี่ยเม้มปากแน่น
มองดูพลอย่างชิงชัง อ้ายเสี่ยรูปหล่อขี้มน้อยขี้มใหญ่ กิ่งกาญจน์เคยผ่านมือเขามาแล้ว หล่อนมี
อาชีพเป็นพาร์ตเนอร์ตั้งแต่หลังสงคราม เคยมีฟัวทหารสหประชาชาติมาตั้งหลายคน และเคยอยู่
สำนักต่าง ๆ มาหลายสำนัก หล่อนใหม่เอี่ยมสำหรับกิมหงวนเท่านั้น แต่เก่าคร่ำคร่าสำหรับ
คนอื่น ๆ

กิ่งกาญจน์ยกมือเกาะแขนเสี่ยหงวน แล้วกล่าวกับเขาอย่างเป็นงานเป็นการด้วย
เสียงกระซิบกระซาบ

“กาญจน์เป็นห่วงอาเสี่ยมาก ทางที่ดีรีบกลับไปเสี่ยเถอะกะ ก่อนที่พี่จอนจะเข้า
มาพบเข้า”

กิมหงวนลืมหูลืมตาโพล่ง

“เธอหมายความว่า อ้ายจอนมันจะเล่นงานฉันอีกหรือน้องสาว”

“กะ ถูกแล้ว พี่จอนหึงดิฉันมาก และทราบดีว่าอาเสี่ยเป็นมหาเศรษฐีแห่ง
ประเทศไทย ได้พูดกับพรรคพวกของเขาเสมอว่า ถ้าอาเสี่ยมาเที่ยวที่นี่อีก เขาจะเก็บอาเสี่ยเสี่ย”

เสี่ยหงวนหัวเราะลั่น

“นั่นเป็นเรื่องของการเขียนสื่อให้ลูกหมากแล้ว ฮะ ฮะ วันนี้แหละอายจอนจะต้อง
สิ้นชื่อด้วยน้ำมือของฉัน อาเสี่ยกิมหงวนกับพรรคพวกพร้อมแล้วที่จะปะทะกับอายจอนในชั้น
แตกหัก ฉันจะบู๊กับมันโดยไม่เปิดการเจรจาสงบศึกเลย”

กิงกาญจน์ถอนหายใจหนัก ๆ

“โธ – อาเสี่ยขา พี่จอนนี่คือตัวมหาวายร้ายที่ใคร ๆ เกรงกลัวเขาอย่างที่สุด
คนไข้ที่กำลังเจ็บหนักได้ยินเสียงพี่จอนหัวเราะเท่านั้น ขาดใจตายไปเลย กาญจน์เตือนอาเสี่ยด้วย
ความหวังดีจริง ๆ นะคะ หมาคู ๆ เห็นพี่จอนเข้ายังวิ่งหางจุกตูด หมัดของเขานักกรวยกับข้างถีบ
อาเสี่ยก็เคยโดนมาแล้วเมื่อวันเสาร์ก่อน”

กิมหงวนขบขมกรอดหายใจถี่เร็ว นัยน์ตาวาวโรจน์ เขาแหกปากร้องตะโกน
ลั่น

“อายจอนไม่มีอะไรที่น่ากลัว ข้าพเจ้าอาเสี่ยกิมหงวนจะเป็นผู้พิชิตนักเลงใหญ่ใน
คืนวันนี้”

สิ้นคำประกาศิต ใครต่อใครที่อยู่ในบาร์ก็หันมามองคูกิมหงวนเป็นตาเดียว
บรรดาสวมของพี่จอนผุดลุกขึ้นเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับ 4 สหาย พวกพาร์ตเนอร์สาวจับกลุ่ม
กระซิบกระซาบกัน พวกดนตรีไม่กล้าบรรเลงเพลงใหม่เพราะรู้ว่า จะมีเหตุการณ์อย่างที่เรียกว่า
นองเลือดเกิดขึ้น

ทันใดนั้นเอง นายจอนนักเลงใหญ่ก็ปรากฏตัวขึ้น เขาเดินสายเหมือนว่าจูปามา
ทางหน้าบาร์ หยัดยื่นขมมือทำสะเอวกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ร่างของเขาราวกับคิงคอง หรือ
ยักษ์วัดแจ้ง สูง 6 ฟิตเศษ สวมเสื้อยืดลายแลเห็นกล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ ไบหน้าสีเหลี่ยมแสดงความ
โหดเหี้ยมแห่งจิตใจ ผมหยิกหยักโสกริมฝีปากหนาเหมือนนิโกร

ลูกน้องของเขาคนหนึ่งวิ่งปราดเข้าไปหา รายงานให้เจ้ายักษ์ใหญ่ทราบ
สภาพบุรุษที่โต๊ะ 4 สหายร้องตะโกนคำทำทายนายจอน

จอมนักเลงมองมาที่โต๊ะ 4 สหาย แต่บริเวณ โต๊ะนี้มีดสลัวจึงมองไม่เห็นถนัด
ดังนั้น พี่จอนจึงพาร่างอันสูงใหญ่เดินที่เข้ามาเหมือนเดชผิดับ

นิกรยื่นวาบไปหมดทั้งตัว เขาค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนระล่ำระลัก

“เฮ้ กั้นปวดท้องเหลือเกินโว้ย ไปส้วมเดี๋ยวนะ”

นายพัชรภรณ์คว้าข้อมือนิกรไว้

“นั่งลง เกิดมาเป็นคนกลัวคนด้วยหรือวะ มันก็มี 10 นิ้วเหมือนเรา”

นิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ทรุดตัวนั่งลงตามเดิม

“โอ๊ย...อายนี่มันยักษ์วัดแจ้งหลุดมานี่หว่า ออย่างว่าแต่ชกมันด้วยหมัดรุ่น ๆ เลยเอา
สากตำข้าวตักบาลมันก็ไม่อยู่”

ดร.ดิเรก ทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม เมื่อแลเห็นนายยักษ์ใหญ่เดินเข้ามาหยุดยืนข้างโต๊ะอาหารของเขา ถึงกายจุนตัวสั่งนั่งงก เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง เจ้าแห้วพึมพำว่าคาถาปลุกพระเบา ๆ พลคนเดียวเท่านั้นที่นั่งนิ่งเฉย และจ้องมองคู่มืออย่างไม่สะทกสะท้าน

จนน้กเลงหัวเราะเสียงกังวาน

“อ้ายน้องชาย กันขอร้องแกล้งแล้วไม่ใช่หรือว่า อย่าอย่างเหยียบมาที่นั่นอีก”

กิมหงวนฝืนยิ้มแห้งแล้ว เผลอด้วยมือไหว้พื้จอน

“สวัสดีจ๊ะพื้จอน แะะ แะะ กล้ามเนื้อเบื้อเริ่มเขียวนะ ถ้าสันตติจริง”

นายจอนยิ้มแสบๆ ยกเก้าอี้วางตัวหนึ่งขึ้นมาถือแล้วใช้กำลังดึงขาเก้าอี้ออกมาอย่างง่ายดาย เหยียงมันทิ้งไปบนพื้นดิน เดินเข้ามาควาน้ำอกเลียหงวนกระซากตัวขึ้น

ทันใดนั้นเอง พลก็สะดุ้งลุกขึ้นยืนยกมือค้ำคอนายยักษ์ใหญ่

“จอน กันจะไม่ยอมให้แก่งมเหงเพื่อนรักของกันต่อหน้ากันเป็นอันขาด” พลพูดเสียงหนักแน่น

เจ้าจอนหันควับมาทางอ้ายเสือรูปหล่อ

“อา – อ้ายน้องชาย ลือกกล้าเบ่งกับอ้าวเขียวหรือนี่ ลือเป็นใครวะ”

“อ้าวก็คือมนุษย์เดินดินเช่นเดียวกับลือนั่นแหละวะจอน”

เจ้าจอนขมวดคิ้วนี้วหน้า

“กำแหงระอะอ้ายหนู แยกยังรู้จักกันน้อยเกินไป” พุดจบยักษ์ใหญ่ก็ยกฝ่ามือผลักหน้านายพัชราภรณ์ก่อนข้างแรง

ทันใดนั้นเอง พลก็พุ่งตัวเข้าประชิดพื้เบิ้มลั่นหมัดตรงขวากระแทกหน้าพื้จอนเต็มแรง แต่มั่นไม่ผิอะไรกับชกกำแพงคอนกรีต ยักษ์ใหญ่เพียงแต่ผงะหน้าไปเล็กน้อยเท่านั้น แล้วพื้จอนก็ตอบอ้ายเสือรูปหล่อด้วยหมัดสวิงขวา ซึ่งรู้สึกล่าเขาชกเบา ๆ เท่านั้นเอง

น้ำหนักหมัดของพื้จอนราวกับแรงเหวี่ยงของข้อเสื่อรถไฟ นายพัชราภรณ์เซถลาไปหลายก้าว และล้มลงนั่งพับเพียบเรียบร้อยล้นหน้าเรา ๆ เพราะความมีนง

ทุกคนที่อยู่ในบาร์สะดุ้งลุกขึ้นยืน เฮโลกันเข้ามาดูการต่อสู้ระหว่างนายแฮ็คกับนายยักษ์ใหญ่ กิมหงวนควาน้ำขวดวิสกี๊วิ่งเข้ามาเงือสุดแขน ตั้งใจจะฟาดกบาลพื้จอนให้เต็มรัก พื้จอนรีบปล่อยหมัดศุขขวาปิงถูกปลายคางเสียพอดี ยังผลให้กิมหงวนโค้งโค้งคูดโค้งด้วยอำนาจดินระเบิด

“มายก๊อด” ดร. ดิเรกคราง “อ้ายหมอนี้หมัดมันหนักยิ่งกว่าสมเดชอีกโวย”

พลสะดุ้งลุกขึ้นอย่างง ๆ รีบเข้าไปใส่พื้เบิ้มแห้ง “สุริย์วงศ์ราตรี” อีก แะปช่ายนำไปก่อน และตามด้วยขวาเต็มเหนี่ยว นายจอนหัวเราะก๊าก

“อ้ายหนูน้อย หมัดแกลเหมือนกับมดกัดโวย ชกให้มันแรงกว่านี้หน่อยซิ”

พลมานะกัดฟันรวบรวมกำลังชกซ้ายขวาอย่างคล่องแคล่ว ยักษ์ใหญ่ยกมือปิดป้อง พอได้โอกาสก็แย็บซ้ายปึง

เหมือนกับถูกม้าเทศเตะ พลผละหงาย และล้มลงบนพื้น นายพัชรภรณ์แปลกใจเป็นอย่างยิ่ง เขาไม่เคยเห็นมนุษย์คนใดที่จะทนทานอย่างนี้เลย หมัดของเขาเคยคิดว่าใครมากต่อมากแล้ว แต่พืจอนไม่รู้สึกอะไรเลย ทั้ง ๆ ที่โดนหมัดของเขาอย่างจัง

อย่างไรก็ตาม อ้ายเสือพัชรภรณ์ของเราเป็นนักสู้คนหนึ่ง เขาริบลุกขึ้นมาอีก ยกแยกชิ้นการ์ด เต็มฟุตเวิร์คเข้าหายักษ์ใหญ่ พืจอนต่อสู้กับพลเหมือนกับว่าล้อเด็กเล่น ยืนหน้าให้พลชกจนแล้วจนเล่า แล้วเขาก็ปล่อยหมัดตรงซ้ายเต็มเหนี่ยว

ดังเหมือนทุบมะพร้าว หมัดปรมาณูถูกคางพลพอดี เจ้าหนุ่มรูปหล่อรู้สึกหน้ามืดวูบไปชั่วขณะ เขาถลาไปปะทะโต๊ะว่างโต๊ะหนึ่ง แล้วล้มลงบิดตัวไปมา

พืจอนหัวเราะอย่างขบขัน พยักหน้ากับนิกร

“มา – เข้ามาซิ อ้ายน้องชาย”

นายจอมทะเล้นสันศิริชะ

“ไม่สู้ไว้ย ตัวแก่ใหญ่ยังกะช่าง”

นายจอนหัวเราะชอบใจ กวักมือเรียกนายแพทย์หนุ่ม

“เข้ามา อ้ายน้องชาย”

ดร. ดิเรกอมยิ้ม ถอดแว่นสายตาสั้นกรอบทองออกวางลงบนโต๊ะ ถลกแขนเสื้อเช็ดขี้ไต้ทำท่าจะเข้าปะทะกับพืจอน พอดีเสียงหวนเดินตุบตุบเข้ามายึดแขนนายแพทย์หนุ่มไว้

“อย่าหมอ ตัวแก่แต่ละคืออ้ายจอนเท่านั้น ตัวต่อตัวสู้มันไม่ได้หรอก ใช้วิธีหมาหมู่ดีกว่า เอาไว้ย พวกเรา เจียะพริบเลย”

4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วต่างเข้าประจัญบานนายยักษ์ใหญ่อย่างดุเดือด ท่านเจ้าคุณย่องเข้ามาข้างหลังนายจอน ยกเท้าเหวี่ยงลูกแปลูกก้นจอมนักเลงดั่งพลัก พอเจ้าจอนหันมาเห็นเข้า เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำคอย่น วิ่งหนีออกไปให้พ้นรัศมีหมัด และเท้าทันที

เหมือนกับพยัคฆ์ร้ายยื่นหยัดอยู่ท่ามกลางฝูงแกะ พืจอนชกซ้ายป่ายขวาอุดลุดหมัดขวาของเขาส่งเจ้าแห้วลงไปนอนเหยียดยาวอยู่บนพื้น ลูกน้องของจอนเกือบ 20 คนทำท่าจะเข้าช่วย แต่พืจอนรีบร้องประกาศห้าม

“อย่า – ไม่ต้องช่วยกู วันนี้กูแสดงเองไว้ย ใครอย่าช่วยกันนะ คอยดูवादตายกูก็แล้วกัน”

พลปราดเข้าชกเต็มเหนี่ยว ยักษ์ใหญ่หลบหมัดอย่างหวุดหวิด ดร. ดิเรก ย่องเข้ามาข้างหลังกระโจนเข้าจี้คอพืจอน ทันใดนั้นเอง พี่เบิ้มก็เหวี่ยงนายแพทย์หนุ่มลอยละลิวไปนอนวัดความยาวของพื้นห้อง

การต่อสู้ระหว่าง 6 ต่อ 1 เป็นไปอย่างดุเดือดน่าตื่นตื่น หมัดซ้ายของจอนลั่นปิ้ง ออกจากช่วงแขนอันล้ำสัน ถูกปากครึ่งจุมครึ่งเสี้ยวหงวนพอดิ อาเสี่ยถลาร้อนเหมือนนกปีกหัก ลงไปนอนอ้อมอ้อมอยู่ข้าง ๆ เจ้าแห้ว และ ดร. ดิเรก

คงเหลือเจ้าคุณปัจจนิก ๑ กับพล, นิกร 3 คน ทำการสู้รบกับเจ้าจอนนักเลงอย่างทรหด แต่แล้วในพริบตานั่นเอง เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ก็ถูกตะก้านคอดังสนั่นหวั่นไหว ท่านเจ้าคุณหู อื้อนัยน์ตาพร่าพราว เซลลาไปหลายก้าวสะดุดร่างกิมหงวนล้มลงนอนข้าง ๆ กัน ท่านรีบลุกขึ้นอย่างน่าสงสาร

นิกรคว้าขวดวิสกี้ยกขึ้นฟาดมันลงกับขอบโต๊ะอาหารดังเพลิง แล้วถือดอนบนของขวดเหล้าไว้ พักหน้ากับพีเบ็มคุมบาร์

“มา – เข้ามาซิ พ่อแทงให้ท้องทะลุเลย”

นายจอมทะเล้น โถมเข้าจ้วงแทงด้วยขวดแตก พี่จอนเอี้ยวตัวหลบอย่างหวุดหวิด สะกัดด้วยอัปเปอร์คัทซ้ายอีกเข้าให้ นิกรก็ถูกหมัดเต็ดกลงไปนอนอ้อมอ้อมเคียงกันกับเพื่อนเกลอของเขา

ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ตัดสินใจสู้ตาย

ท่านเจ้าคุณยกเก้าอี้เหล็กแบบเก้าอี้สนามตัวหนึ่งเงื้อง่าขึ้นสุดแขน แล้วทุ่มโครมลงไปยังร่างของยักษ์ใหญ่ จอนยกแขนขึ้นป้องปิด และหลบได้อย่างหวุดหวิด ถอยหลังออกให้ห่างระยะอันตราย เจ้าคุณปัจจนิก ๑ มานะกัดฟันยกเท้าขวาเตะพีเบ็มเต็มเหนี่ยว แต่แล้วเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ถูกหมัดเต็ดปังเข้าให้

หมัดนี้เอง ทำให้เจ้าคุณถูกน็อกเอาต์นอนหงายเหยียดยาวแน่นิ่งหมดความรู้สึกแล้ว

คราวนี้ยักษ์ใหญ่ปะทะกับนายพัชรภรณ์ตัวต่อตัว พลรูปร่างบอบบางกว่ามาก จึงต้องถอยชนะ เขาบอกกับตัวเองว่า เขาได้มาพบแซมซันคนใหม่เข้าให้แล้ว นิ้วมือทั้ง 2 ข้างของพลยกเคล็ดปวดร้าวไปหมด เขาชกถูกเจ้าจอนอย่างถนัดถนี่ตั้งหลายครั้ง ที่ขาตะไกร, กระโคงคาง, ซี่โครง และลิ้นปี่ พี่จอนไม่ได้สะอึกสะเทือนเลย

ครั้งหนึ่ง จอนยกเท้าขวาเตะพลเต็มเหนี่ยว อ้ายเสื่อรูปหล่อใช้ท่อนแขนซ้ายกันไว้ พร้อมกับสับเท้าเข้าไปลั่นหมัดสุคขวาเต็มแรง

“กร็อบ”

ดังเหมือนทุบมะพร้าว แต่ไม่ผิดอะไรกับกระสอบทรายเคลื่อนที่ ยักษ์ใหญ่ทำหน้าเหยเกเพียงเล็กน้อย ปราดเข้ารุกไล่พลทันที รัวหมัดซ้ายขวาชกไปหน้า และลำตัวนายพัชรภรณ์ ท่ามกลางเสียงไซโยโห่ร้องของพรรคพวกของนายจอนซึ่งเอาใจช่วยลูกพี่ของตนตลอดเวลา

อัปเปอร์คัทซ่ายของพีจอนกระแทกถูกลิ้นปีพลอย่างถนัด พลสะดุ้งสุดตัว แขนทั้งสองข้างลดลงต่ำทันที เจ้าจอนซ่ายด้วยสุกขาถูกคางพลดังสนั่น คราวนี้ย้ายเสื่อรูปหล่อพระหงายล้มลงนอนเหยียดยาวอยู่บนพื้น

พีจอนเผด็จศึกแล้ว เขาหัวเราะลั่น ภูมือทั้งสองข้างไปมา หันไปทางสมุนของเขา “เฮ้ – ช่วยกันแก้ไขสุภาพบุรุษพวกนี้หน่อยเถอะวะ หามจีนมานั่งบนเก้าอี้ ข้าวของเงินทองในกระเป๋าเขาไปครอย่าเสือกล้วงเอาไปนะ พ่อเตะคอขาดเลย ภูเป็นนักเลงก็จริง แต่ลักขโมยแล้วภูไม่เอา”

คณะพรรค 4 สหายทั้ง 6 คน ถูกประคองปีกให้ลุกขึ้นมานั่งบนเก้าอี้ ต่างคนต่างรู้สึกตัวแล้ว แต่ยังมีหมัดอยู่ เจ้าคุณบ๊องนี่ก็ ๗ ครางเบา ๆ น่าสงสาร

“น้ำ...ขอน้ำกินหน่อย โอ๊ย...อ้ายฉิบหาย ชกคนแก่”

เจ้าจอนหัวเราะลั่น ปราดเข้ามาหาแม่สาวงามกึ่งกาญจนย์กมือจับแขนหล่อน “น้องสาว ขอเตือนเธออีกครั้งหนึ่ง ถ้าเธอรักที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปละก็ อย่ายามุ่งเกี่ยวกับพวกเศรษฐีคณะนี้เป็นอันขาด ฉัน – นายจอนนักเลงใหญ่ พุดจริงทำจริง ถ้าฉันจะฆ่าเธอแล้ว ถึงแม้เธออยู่บนโรงพักฉันก็จะบุกขึ้นไปยิงเธอได้”

กึ่งกาญจนต์ตัวสั่นงันงก

“ฉันเป็นพาร์เทนเนอร์ มันเป็นหน้าที่ของฉัน”

จอนยกหลังมือตบหน้าหล่อนดังฉาด

“เถียงอะไร เดี่ยวตายทั้งกลมเลย ไป – ไปให้พ้นที่นี่ ฉันไม่ต้องการให้เธอมาเกี่ยวข้องกับพวกนี้ก็เพราะฉันหวงเธอ เข้าใจไหมล่ะ จำไว้นะ ฉันฆ่าเธอจริง ๆ ถ้าเธอขึ้นมาทะเลาะหลิเกหลอกกับพวกอาเสี่ยวกระเป๋าหนัก 5 – 6 คนนี้”

กึ่งกาญจนต์ออกสั่นขวัญแขวน เดินก้มหน้าไปจากที่นั่นทันที พีจอนยกมือเท้าสะเอวหมุนตัวไปรอบ ๆ บาร์ แล้วร้องประกาศ

“ท่านทั้งหลาย ไม่มีเหตุร้ายอะไร เราชกกันเล่นแก๊งลุ่มเท่านั้น โปรดดื่มเหล้ามาสุรากันต่อไปเถอะครับ คนตรีไว๊ ทำเพลงซี”

ในนาที่นั่นเอง “สุริยวงศ์ราตรี” ก็อุณหนาฝาคังมีชีวิตชีวาขึ้น คนตรีลีลาศเริ่มบรรเลงเพลงใหม่อย่างไร้เพราะ แต่ยังไม่มีการออกลีลาศ เพราะยังหวัค้ำอยู่ นายจอนเดินเบ่งไปมาใครต่อใครมองดูเขาอย่างซุชก ผู้จัดการยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ภาคภูมิใจในฝีมือของพีจอนที่เขาจ้างไว้คุมบาร์นี้เดือนละ 800 บาท

หลังจากเพลงจบไปแล้ว 2 เพลง คณะพรรค 4 สหายก็มีสติสัมปชัญญะกลับคืนมาต่างสะบัดหน้า และยกมือจับลูกคาง ทั้ง 6 คนหน้าตาฟกซำดำเขียวไปตามกัน โดยเฉพาะนิกรนัยน์ตาเขียวปัดทั้งสองข้าง

ดร. ดิเรกยิ้มแย้ม ๆ เมื่อสบตากับพล

“เป็นไงบ้างพล”

นายพัชรภรณ์หัวเราะ

“เป็นยังไงล่ะ แยมั่นนะซี กันไม่เคยเห็นมนุษย์คนใดที่จะคงทน และมีเรี่ยวแรงเหมือนช้างสารอย่างนี้เลย อ้ออ้อ ชกมันจนมือแทบหักไม่ยกเป็นอะไร มันล่อกันเสียแยะ”

อาเลี่ยพูดเสริมขึ้น

“เสียเหลี่ยมนักเลงหมด พวกเราตั้ง 6 คนยังสู้มันไม่ได้”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวขึ้น ทั้ง ๆ ที่ท่านยังเมาหมัดอยู่

“อาไม่ควรมากับพวกแกเลย นอนอยู่บ้านดี ๆ ไม่ชอบ มาให้อ้ายจอนมันเตะเสียจนตะโพกครากไปหมดทั้ง 2 ข้าง”

นิกรพยายามจ้องมองดูหน้าเพื่อนเกลอของเขา เพราะนัยน์ตาทั้งสองเผยอขึ้นได้เพียงนิดเดียว นายจอมทะเล้นถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ว่า – โลกนี้มันมืดสำหรับกันเสียแล้วละโว้ย หน้าตาใครเป็นยังไงบ้างมองแทบไม่เห็นเลย” พูดจบก็ชะโงกหน้าเข้าใกล้เจ้าแห้ว “นี่ใครล่ะ อ้ายแห้วอะ”

“คะรึบ” เจ้าแห้วพูดยานาง

นิกรหัวเราะ

“เป็นยังไงบ้าง เจ็บบ้างไหม”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานคูเหมือนซี่โครงหักไป 5 – 6 ซี่เท่านั้นเองแหละครับ”

นิกรพยักหน้ารับทราบอย่างเศร้าใจ

“ไม่ไหว กันขอยอมแพ้อ้ายจอนอย่างเด็ดขาด เชิงมวยมันนะไม่เท่าไรหรอก แต่กำลังมันผิดมนุษย์ก็เลยทำให้หมัดมันหนักอย่างมหาเวทย์ร้าย ไม่เอาแล้ว เลิกคิดโค่นอ้ายจอนเสียที”

ดร.ดิเรกพูดขึ้นด้วยเสียงเด็ดขาด

“คำว่าแพ้จะไม่มีในปทานุกรมของพวกเราเป็นอันขาด เข้าใจ ฝรั่งเป็นไม่แพ้ ความฉลาดและสติปัญญาของเราเท่านั้นที่เราจะเอาชนะอ้ายจอนได้ ช้างตัวใหญ่ยอมให้มนุษย์จับมาขี่และใช้งานก็เพราะช้างโง่เขลากว่ามนุษย์ อ้ายจอนก็เช่นเดียวกัน โไอจะปราบอ้ายยักษ์ใหญ่คนนี้อย่างไร ปรานด้วยสติปัญญาของกัน”

คราวนี้ทุกคนต่างมองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างแปลกใจยิ่ง

“แกจะปราบมันยังไงวะหมอ” พลถามยิ้ม ๆ

“ปราบด้วยวิธีการแพทย์ และวิทยาศาสตร์ กินเหล้ากันต่อไปเถอะพวกเรา ในชั่วโมงนี้กันจะทำให้อ้ายจอนกลายเป็นลูกแมวที่น่าเอ็นดูตัวหนึ่ง” พูดจบดร. ดิเรกก็ล้วงกระเป๋า กางเกงหยิบซองธนบัตรหนังจะเข้ออกมา เขาดึงนามบัตรใบนั้นออกมา 1 ฉบับ กระตุก

ปากกาหมึกซึมที่กระเป๋าสีเขียวหม่นปกออกวางนามบัตรสีขาวลงบนโต๊ะ เขียนข้อความลงด้านหลังนามบัตร

เสียงหวนจัดแจงผสมวิสกี้โซดาออกแจกจ่ายเพื่อนเกลอของเขาต่อไป เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ไม่ยอมค้มอีก บอกว่าท่านเมามากแล้ว

ดร. ดิเรกส่งนามบัตรของเขาให้เจ้าแห้ว

“เฮ้อ – แกริบขับรถกลับบ้านเดี๋ยวนี้ เอนามบัตรนี้ให้ประกษา เมื่อประกษามอบของมาให้ แก่ต้องบึ่งรถกลับมาโดยเร็วที่สุด ขับอย่างพิระเลย”

เจ้าแห้วรับคำสั่ง ลูกขึ้นเดินกะโผลกกะผลกไปจากที่นั่น กิมหงวนยกมือจับแขนนายแพทย์หนุ่ม และกล่าวถามทันที

“เล่าให้ฟังหน่อยซีหม่อ แกจะจัดการกับอ้ายจอนอย่างไร”

ดร. ดิเรกยิ้มแป้น

“กันจะให้แกนี่แหละเป็นผู้ปราบอ้ายจอน”

“ฮ่า” เสียงหวนอุทาน “มันก็อกระทืบกันแบนไปเท่านั้น”

“เดี๋ยวก่อน ฟังก่อน กันให้อ้ายแห้วไปเอายาฉีดมหากำลังที่บ้าน ประเดี๋ยวกันจะฉีดยานี้ให้แก รับรองว่าอำนาจของยาฉีดยานี้จะทำให้แกมีกำลังพลังยิ่งกว่าคิงคองเสียอีก อย่าสงสัยอะไร พวกเราเคยเห็นความสามารถของกันมามากต่อมากแล้ว ไอ้ถึงกล้าพูดได้เต็มปากว่าคำว่าแพ้ย่อมไม่มีในปทานุกรมของพวกเรา”

พล, นิกร, กิมหงวน และเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยิ้มแป้นไปตามกัน

“วิเศษเลยหม่อ” พลพูดด้วยความดีใจ “ถ้ายังงั้นอ้ายยักษ์ใหญ่หมดชื่อคราวนี้”

“ออไรน์ – ออไรน์ ทีเด็ดของกันละ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หัวเราะ

“รู้อย่างนี้ พวกเราฉีดยานานนี้มาจากบ้านคนละเข็ม อ้ายจอนก็คงถูกพวกเราซ้อมหมอบกระเตไปแล้ว”

ดิเรกสันสิริชะ

“ฉีดไม่ได้ครับ ผมทำให้หลอดเดียวเท่านั้นเอง” แล้วเขาก็ยิ้มกับเสียงหวน “กันเคยฉีดยาให้แก ทำให้แกมีกำลังมหาศาลขนาดแซมชั้นมาแล้ว จำได้ไหม”

กิมหงวนพยักหน้าหงิก ๆ

“จำได้ กันชักสนุกแล้วละโว้ย กันจะปราบอ้ายจอนให้อยู่หมัดทีเดียว เจ็บใจนักมันล่อกันเสียจนหน้าตาราวกับถูกหมาฟัด เออ – กินเหล้าโว้ย กินนี่อยู่อาละวาดที่บาร์นี่แหละพวกเรา ใครมีเสียงนุกมันเลย”

ครั้นแล้ว 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ก็ดื่มเหล้ากินอาหารกันต่อไป การ
ลีลาเริ่มต้นเป็นเพลงแรกแล้ว หนุ่มนักเที่ยวกลางคืนพานางพาร์ทเนอร์เข้าไปลีลาในฟลอร์อย่าง
สนุกสนาน เจ้าจอนเดินรำกับกิ่งกาญจน์ กิมหงวนแลเห็นเข้าก็แสดงกริยาฮึดฮัด เพราะความหึง
หวง

“ฮืม อ้ายจอนนะมึง ตัวใหญ่ยังกะยักษ์วัดแจ้ง ฤษู-เจ็บใจนัก”

เวลาผ่านไปตามลำดับ “สุริยวงศ์ราตรี” เปรียบเสมือนอุทยานสวรรค์ พวกรา
ประจำทยอยกันมาหาความสำราญ โต้ะอาหารแทบไม่มีที่ว่าง พวกบ็อยรับใช้ต้องทำงานอย่างหนัก
นิกรรีบร้องบอกคณะพรรคของเขา เมื่อเห็นเจ้าแห้วเดินกระหืดกระหอบเข้ามาใน
บาร์อย่างร้อนรอน ในมือขวาของเจ้าแห้วมีหีบนิคเกิ้ลกลม 1 หีบ

“เฮ้ย อ้ายแห้วมาแล้วโว้ย”

ทุกคนมองตามสายตานายจอมทะเล้น ดร.ดิเรกยิ้มแป้น กล่าวกับเพื่อนเกลอของ
เขาเบา ๆ

“อ้ายจอนกำลังเบ่งเหมือนปูทะเลก้ามใหญ่ ประเดี๋ยวเถอะ กันจะให้อ้ายหงวนกับ
อ้ายจอนยกขึ้นท่อมเล่นอย่างสบาย”

เจ้าแห้วเดินเข้ามาหาคณะพรรค 4 สหาย วางหีบนิคเกิ้ลลงบนโต๊ะ แล้วทรุดตัวลง
นั่งบนเก้าอี้ข้างดร.ดิเรก

“รับประทานคุณประภาสงสัยซักใหญ่เชียวครับ”

“เออ แล้วแกว่ายังไง”

“รับประทานผมก็โมเมแก่ตัวไปตามเรื่อง รับประทานบอกว่าคุณหมอให้ผมมา
เอายาไปรักษาคนไซ้”

ดร.ดิเรกเปิดหีบขึ้น ภายในหีบมีเข็มฉีดยา ขวดแอลกอฮอล์ สำลี ผ้าพันแผล
และยาฉีดหลายกล่อง นายแพทย์หนุ่มหยิบยาฉีดพิเศษหลอดหนึ่งขึ้นมาชูดเพื่อนเกลอทั้ง 3 และ
เจ้าคุณปัจฉิม ๑

“นี่ยังไงล่ะ ยามหากำลัง”

พลถามว่า “แกจะฉีดยให้อ้ายหงวนรี”

ก่อนที่ดิเรกจะตอบคำถามพล นิกรก็พูดเสริมขึ้น

“ฉีดยให้กันเถอะวะหมอ”

นายแพทย์หนุ่มสั่งศิระชะ

“ฉีดยให้อ้ายหงวนดีกว่า เพราะอ้ายหงวนรูปร่างมันสง่าผ่าเผยคล้าย ๆ กับแซมซัน
ในหนัง”

กิมหงวนยิ้มแก้มแทบแตก นั่งทรงตัวตรงในท่าเบ่ง ร้องตะโกนเรียกบ๊วยเสียง
เอ็ดตะโร

“บ๊วยไวย์ ขอตราขาวให้คุณหมอ 1 ขวด” แล้วก็ยื่นแขนซ้ายให้นายแพทย์หนุ่ม
“เฮ้า – หมอ นิดได้แล้ว”

“ประเดี๋ยว” ดิเรกพูดเสียงๆ “ยังไม่ได้บรรจุนยาเลยไวย์”

นิกรหัวเราะหึๆ

“แก่นิดนัก อ้ายเปรต”

ดร.ดิเรก จัดแจงบรรจุนยาชนิดมหากำลั่งเข้าหลอดยาชนิดด้วยความระมัดระวัง ขา
ขนานนี้เป็นยาที่เขาคิดขึ้นเอง โดยได้ต้นตำรับมาจากซินแสหมอผู้ชายจีนคนหนึ่ง ซึ่งตาแป๊ะคนนั้น
แกยืนยันว่า แก่เป็นหลานของหลานปู่ทวดของซียินก๊วย แซ่มชั้นแห่งประเทศจีนในรัชสมัยสมเด็จพระเจ้า
องค์ไทจงฮ่องเต้ กษัตริย์แห่งราชวงศ์ถัง ดิเรกได้ใช้เวลาไม่ใช่น้อย ในการทดลองกลั่นตัวยานี้
เหล่านี้จากตำราเก่า โดยอาศัยเครื่องสมุนไพรทั้งจีน และ ไทย แล้วเขาก็ได้รับความสำเร็จผลอย่าง
น่าภูมิใจยิ่ง

ทุกคนมองดูนายแพทย์หนุ่มด้วยความเลื่อมใส ดร.ดิเรก ใช้สำลิจับแอลกอฮอล์
ทาเล็บบนท่อนแขนซ้ายของกิมหงวน แล้วแทงเข็มลงไปใต้อาเสียดสะดุ้งเล็กน้อย ดิเรก
ค่อยๆ ปล่อยยาชนิดเข้าไปในกล้ามเนื้อของกิมหงวนจนหมดหลอด จึงดึงเข็มออกมา เอาสำลิจัด
รอยเข็มที่มีโลหิตไหลออกมาซับๆ

กิมหงวนแอ็กท่าทางเป็นซียินก๊วยทันที เขาลุกขึ้นยืนยกแขนทั้งสองขึ้นเกร็ง
กล้ามเนื้อ แล้วพูดกับนายแพทย์หนุ่ม

“เอาละนะหมอ ก็นุกอ้ายจอนละนะ”

“ประเดี๋ยว” ดิเรกเอ็ดตะโร “ยายังไม่ออกฤทธิ์ไวย์ ไปซี มันจะได้กระที่บแก
ตาย”

เสียงหงวนหน้าจ้อยค่อยๆ ทรวดตัวลงนั่งตามเดิม

“แล้วเมื่อไหร่จะออกฤทธิ์ล่ะ”

“อีก 5 นาทีไวย์” ดิเรกพูดยิ้มๆ หันมาทางพ่อตาของเขา “คุณพ่อคอยคุณนะครับ
อีกสักครู่อ้ายหงวนของเราจะมีกำลังเท่ากับช้าง 10 เชือก”

ท่านเจ้าคุณสะดุ้งโหยง

“ไม่มากไปร๊ะ”

“เป็นความจริงครับ คุณพ่อจำไม่ได้หรือผมเคยทำให้อ้ายหงวนมีกำลังมหาศาล
มาแล้ว สามารถกรดเก้งทั้งคันทูขึ้นเหนือศีรษะได้อย่างสบาย”

นายพัชราภรณ์ยกมือตบ่านิกรเบาๆ

“เฮ้ยๆ คุณเสียบ้างซีแก ตั้งหน้าตั้งตากินเอาๆ ไม่พยายามพูดคุยอะไรบ้างเลย”

นิกรอมยิ้ม

“นักปราชญ์ชอบฟังมากกว่าพูดไว้ย ว่าไงแซมชั้น ลงมือแสดงได้หรือยัง”

กิมหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่

“โธ่ กันนะอยากอาละวาดเต็มทนแล้ว แต่ยามันยังไม่ออกฤทธิ์”

ดนตรีลีลาศขึ้นเพลงใหม่แล้ว หนุ่มสาวพากันออกไปลีลาศกลางฟลอร์ นายจอน
ยักษ์ใหญ่ยืนกอดอกอย่างสง่าผ่าเผย กวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณเพื่อตรวจตราดูความ
เรียบร้อย ดร. ดิเรกเห็นเข้าก็หมั่นไส้ จึงพูดกับนิกร

“อ้ายกร กระเซ้าอ้ายยักษ์ใหญ่ทีเถอะวะ มันจะได้มาที่นี้จะได้ให้อ้ายเสียจัดการ
กับมันเลย”

“เดี๋ยว ๆ ๆ” กิมหงวนจัดขึ้น “ขาออกฤทธิ์แล้วหรือ”

“ออไรน์ แกลองจับแขนคุณพ่อคุณก็ได้ บิบเบา ๆ มือแจะกลายเป็นกิมเหล็ก”

อาเสี้ยหันควับมาทางเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เอื้อมมือจับข้อมือท่านบิบ ท่านเจ้าคุณทำ
ตัวงอหมวดคิ้วหน้าร้องสุดเสียง

“โอย ๆ ๆ ปล่อย – กระตุกแตกแล้ว โอ้ย...”

กิมหงวนรีบปล่อยมือออกทันที เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้
ลูบคลำข้อมือของท่านด้วยความเจ็บปวดเหลือประมาณ

“เจ็บหรือครับ” อาเสี้ยถามเสียงลั่น

“ทำไมจะไม่เจ็บล่ะ อูย...แม่ไว้ย”

กิมหงวนถูมือทั้งสองข้างไปมา หันมายิ้มกับนิกร

“เอา อ้ายกร ตะโกนคำอ้ายจอนทีเถอะวะ เสียงแกล่อดังหน่อย กันจะจับมันชู
ขึ้นเหนือหัวแล้วขว้างไปบนวงดนตรีนั่น”

นิกรพยักหน้ารับคำ กวักมือเรียกบ๊วยคนหนึ่งเข้ามาหาเขา

“ท่านต้องการอะไรหรือครับ”

นายจอมทะเล้นสั้นศิริษะ

“เปล่า ๆ กันอยากจะถามอะไรแกสักหน่อยเถอะน้องชาย พ่อของพี่จอนนะเป็น
ใครนะ และชื่ออะไร”

เจ้าบ๊วยหนุ่มทำหน้าที่ชอบกล

“อ้อ พ่อพี่จอนชื่อแจ่มครับ”

“จูนเระ เออ – ชอบใจมาก” พูดยกับนิกรก็ล้วงกระเป๋าเสื้อเจ็ดหยิบสตาจค์สิบ
อันหนึ่งออกมาส่งให้บ๊วย “เฮ้า – กันทีปแก”

บ๊วยมองดูสตาจ์สลิปในมือแล้วโยนทิ้ง เดินเลี้ยวไปทางอื่น นายจอมทะเล้นลูก
ขึ้นยืนมองไปทางพลอร์เต้นรำแหกปากตะโกนขึ้นด้วยเสียงดังราวกับฟ้าร้อง

“อ้ายแจ่ม อ้ายแจ่มโว้ย”

พี่จอนสะดุ้งเฮือก หันมามองหน้าลูกน้องของเขาซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ

“เอ๊ะ ใครลื้อชื่อพ่อกูหว่า”

เสียงนิกรตะโกนมาอีก

“อ้ายแจ่ม อ้ายเต่าทรยศพ่ออ้ายจอน”

นายจอนทำคายนหันควับมาทางโต๊ะ 4 สหายทันที นิกรกวักมือเรียกนายจอม
นั่งลงอย่างขบขัน

“มาซีอ้ายจอน พาอ้ายแจ่มมาด้วย”

ไม่ต้องสงสัยว่าจอนจะโกรธแค้นสักเพียงใด เขาขบกรามกรอดพูดเสียงหนัก ๆ

“หน้อย ลื้อชื่อพ่อได้ อ้ายพวกนี้ต้องปราบให้ราบ ทะลึ่งซิบหายเลย”

แล้วพี่เบิ้มแห่ง “สุริย์วงศ์ราตรี” ก็เดินสายอาด ๆ ตรงมายังโต๊ะ 4 สหาย นิกรชัก
ใจไม่ตีรับพูดกับเสียงหวาน

“เฮ้ย ๆ มันมาแล้ว ทำมันโกรธกันมากเชียวโว้ย”

“ไม่ต้องกลัว กันรับมือมันเอง”

เจ้าแก้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานเอาให้อยู่เลยนะครึบ อาเสี่ย รับประทานหักแขนหักขา มันเสียเลย”

พี่จอนนัยน์ตาวาวโรจน์ จ้องมองดูนิกรด้วยความอาฆาตมาดร้าย เขาหยุดยืน
ข้าง ๆ โต๊ะ 4 สหาย

“แกลื้อชื่อพ่อกันทำไมวะ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ พูดเสียงอ่อย

“อ้ายโย่งโก๊ะนี่มันยุฉั่นจ๊ะ มันบอกว่าพี่จอนนะเป็นลูกนายแจ่ม ให้อันร็อง
ตะโกนว่า อ้ายแจ่มอ้ายเต่าทรยศ”

ลูกชายนายแจ่มกลืนน้ำลายเอือก หันควับมาทางเสียงหวาน ทันใดนั้นเอง
กิมหงวนก็ลุกขึ้นยืนอย่างองอาจ เดินเข้ามาประชิดตัวนักเลงใหญ่ แล้วยกคิ้วให้

“อ้ายจอน แกนี่ก็สังหรณ์ใจบ้างหรือเปล่าว่าวันนี้เป็นวันตายของแก”

พี่จอนหัวเราะอย่างขบขัน

“อ้อ พวกแกนี่ชอบกลโว้ย กันนะไม่อยากจะทำแกหรือก ตัวเท่าลูกหมาเท่านั้น
แต่พวกแกพยายามรวนกันเสียเรื่อย จะเอาอย่างไรกับกันวะ รูปร่างหน้าตาผิวพรรณของพวกแกก็
ไม่ได้บอกว่าป็นนักเลงเลย”

กิมหงวนอมยิ้ม พูดเสียงหนัก ๆ พร้อมกับยกคิ้ว

“ทีเด็ด”

“อู๊ย หมั่นไส้ฉิบหายเลย” แล้วพีจอนก็ยกฝ่ามือผลักหน้าเสี่ยหงวนค่อนข้างแรง แต่มันไม่คิดอะไรกับผลักเสาคอนกรีต อำนาจของยามหากำลังทำให้กิมหงวนยืนนิ่งเฉย ไม่รู้สึกอะไร ครั้นแล้วอาสาเสี่ยก็ยกหลังมือซ้ายตบหน้าพีจอนเบา ๆ เสียงดังจาด พีจอนเซถลาออกไปปะทะโต๊ะตัวหนึ่งรุนแรงเหมือนถูกช้างตบ

การปะทะกันเกิดขึ้นอีกแล้ว คนตรีลีลาศหยุดทำเพลงกลางคัน ใครต่อใครต่างเฮโลกันเข้ามาดูเหตุการณ์ในระยะใกล้ซิด พีจอนถูกตบเพียงเบา ๆ ก็ยืนเซเหมือนไก่ตาแตก ฉณะพรรค 4 สหายหัวเราะคิกคักไปตามกัน

ครั้นแล้ว จอมนักเลงก็ปราดเข้าปะทะเสี่ยหงวนอย่างดุเดือด เขายกเท้าขวาเตะอาสาเสี่ยเต็มแรง แทนที่จะหลบหรือยกแขนขึ้นปิดป้องอาสาเสี่ยกับยืนหน้ารับแรงแจนนักเลงใหญ่แฉ่งกับขาดะไกรกระทบกันดังจาด กิมหงวนหัวเราะก๊าก ส่วนนายจอนร้องอุทานสุดเสียง รีบทรุดตัวนั่งยกมือกุมหน้าแฉ่งด้วยความเจ็บปวดเหมือนกับว่าเขาเตะเสาเรือน

ท่ามกลางความตื่นเต้นประหลาดใจของใครต่อใคร กิมหงวนก็มลงกระซอกแขน จอมนักเลงให้ลุกขึ้นแล้วชกหมัดขวาเพียงเบา ๆ เพราะกลัวว่านายจอนจะต้องตายเพราะมือเขา

“กรือบ”

ยักษ์ใหญ่ลอยละลิวไปตามหมัดชนโต๊ะตัวหนึ่งหักสะบั้น นิกรหัวเราะงอหายมือถือขาไก่ทอดแตะพลาฟพุดพลาฟ

“ลุกขึ้นมาอ้ายแจ่ม”

เมื่อถูกล้อชื่อพ่อ พีจอนก็เดือดดาลพรวดพราดลุกขึ้นวิ่งเข้ามาจะเล่นงานนิกร แต่กิมหงวนขัดขวางไว้ พีจอนชกอาสาเสี่ยกร่วมเข้าให้ แต่เสี่ยหงวนยืนนิ่งเฉยไม่ปิดป้องอะไรเลยปล่อยให้จอนรัวหมัดซ้ายขวาชกไปหน้า และลำตัวของเขา

“เอ – ชกเข้าพี่ชาย มีแรงเท่าไรเชิญชกตามสบาย”

ทุก ๆ คนอ้าปากหวอดกตะลึงพริ้งเพริดเป็นที่มหัศจรรย์อย่างยิ่งนัก น้ำหนักหมัดของจอนตะลุมหมัดที่ชกหน้ากิมหงวนมันรุนแรงเหมือนกับช้างตบ แต่อาสาเสี่ยยืนนิ่งเฉยทำเป็นทองไม่รู้ร้อน จนกระทั่งพีจอนมือชันไปหมดทั้งสองข้าง ยืนหอบแฮ่ก ๆ มองดูกิมหงวนด้วยความประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

“ไป เหนื่อยแล้วหรือ อ้ายจอน”

นายจอนเริ่มเสียวขวัญเสียวกำลังใจทันที พออาสาเสี่ยเดินเข้ามาจอมนักเลงก็ถอยหลังกรูด แล้วเขาก็ร้องตะโกนบอกพรรคพวกของเขาซึ่งยืนดูอยู่รอบ ๆ

“เอามันไว้ยพวกเรา กูสู้ไม่ไหวไว้ย”

ทันใดนั้นเอง สมุนของพีจอนเกือบ 20 คนก็เฮโลกันเข้ามาเล่นงานเสี่ยหงวน เจ้าหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่งเงื้อเก้าอี้ขึ้นจะฟาดกบาลอาสาเสี่ย แต่แล้วเขาก็ถูกกิมหงวนตบเบา ๆ ถลาร้อน

ออกไป กิมหงวนหัวเราะก๊ากคิดว่าสมุนของพี่เบิ้มคนหนึ่งยกขึ้นชูเหนือศีรษะ แล้วทুমโครมถูพรคพวกของจอนล้มลุกคลุกคลานไปตามกัน

“มา – เข้ามา” กิมหงวนร้องลั่นพลางหัวเราะ

สมุนของจอนต่างคนต่างเอียงกัน อาเสี่ยกระโจนเข้าไปร้าวกับพยัคฆ์ร้าย หมัดของเขาที่ปล่อยออกไปเบา ๆ ถูกใครเข้าคนนั้นก็หมอบกระแด่ กิมหงวนจับสมุนของจอนสองคนชูขึ้นคนละแขน หมุนตัวไปรอบ ๆ ร้องตวาดแบบจิ้งจอกด้วยเสียงอันดัง

“ว๊าก...ว๊าก...” แล้วเขาก็ทুমโครมออกไปนอนวัดพื้นสลบเหมือด

คราวนี้พรคพวกของพี่จอนต่างวิ่งหนีเอาตัวรอด ไม่มีใครที่จะคิดหาญสู้

กิมหงวนอีก เพราะเร็วแรงของเขายิ่งกว่าช่างสารเป็นไหน ๆ

พี่จอนยืนตัวสั่นงันงกหน้าซิดเผือด อาเสี่ยถ่มมือทั้งสองข้างเดินรีเข้ามาแล้วลั่นหมัดขวาปึงเข้าให้ ร่างอันใหญ่โตปานขุนเขาของพี่จอน ลอยละล้าข้ามโต๊ะตัวหนึ่งแล้วจอมนักเลงผู้ยิ่งใหญ่ก็หมอบกระแด่ไม่กระดุกกระดิก

เจ้าแห้ววิ่งเข้าไปยกมือขึ้นนับ

“หนึ่ง – สอง – สาม – สี่ – ห้า – หก ว้า – ป่วยการนับวะ นับอีก 5,000 ก็ไม่พิน อะ อะ อาเสี่ยของกูแน่แน่”

กิมหงวนยึดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่งหมุนตัวไปรอบ ๆ ร้องตะโกนเรียกพรคพวกของพี่จอน

“เฮ้ย มาช่วยกันแก้ไขลูกพี่ และพรคพวกของมึงไว้อย่าเข้าไม่ต้องการจะข่มเหงทำร้ายใคร แต่ข้าจะต่อสู้เพื่อเกียรติของข้า ถ้าหากว่าใครมารุกรานข้าก่อนดังเช่นอายจอน เป็นต้น”

เหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น กิมหงวนเดินกลับมาที่นั่งที่โต๊ะของเขาอย่างสง่าผ่าเผย ใครต่อใครมองดูเขาด้วยความกลัว ลูกน้องของจอนต่างทยอย ๆ กันเข้ามาช่วยเหลือจอนกับพรคพวกของตนที่นอนสลบเหมือดอยู่หลายคน

พล พัทธราภรณ์ยกมือตบปากกิมหงวนเบา ๆ

“เก่งมาก ท่าทางของแกราวกับขุนศึกในสมัยโบราณ เหนื่อยไหมวะ”

อาเสี่ยสั่นศีรษะ

“ไม่เหนื่อยเลย ปล้ำกับช่างอีกสัก 2 – 3 ตัวยังได้ แต่ว่า ....เอ...ทำไมถึงเวียนหัวยังงี้ไว้อย่า ใจสั่นยังงี้ชอบกล”

ดร. ดิเรกสะคั่งโหยง

“จริง ๆ หรือวะอายหงวน”

“อ้อ บอกไม่ถูก คลื่นไส้อยากจะทำ”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“อย่า – อย่าขอเสียทีเถอะวะ ที่แกกินเข้าไปนะล้วนแต่ของดี ๆ ราคาแพงทั้งนั้น
อ้าวออกมาทีเสียขายแม่”

นายแพทย์หนุ่มซัดใจไม่ดี เนื่องจากเกรงว่าร่างกายของกิมหงวนจะได้รับอันตราย
จากยาฉีดของเขา

“กลับบ้านเถอะ ้วย้ายเสีย ยาหลอดนี้แรงมากกินไปเสียแล้ว”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ แต่นัยน์ตาขวาง เขามองดูเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วพูดด้วยเสียง
หนัก ๆ

“ลื้อนักเลงอะไร”

ท่านเจ้าคุณทำคายน

“พวกเดียวกัน ้วย้ายหงวน”

“อ้อ พวกเดียวกันทำไมกบาลไม่มีผม”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หน้าเสีย ท่านรู้สึกว่ นัยน์ตาของเสียหงวนน่ากลัวมาก และอา
เสียเริ่มมีอาการกระตุกเล็กน้อยที่ริมฝีปาก

“แสะ แสะ จำอาไม่ได้หรือพ่อหงวน”

“ใครชื่อหงวน”

“อ้าว” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คราง หันควับมาทางดร.ดิเรก “อ้ายหงวนยุ่งใหญ่แล้ว
ประเดี๋ยวจะมาบิบบคอป้อเข้า”

ดิเรกอมยิ้ม

“ไม่ทำหรือครับ บ้อย – บ้อย ้วย เอาบิลมา”

เด็กหนุ่มคนหนึ่งถือถาดเงินใบเล็กใส่บิลรับเงินสด 3 – 4 ฉบับเดินเข้ามาที่โต๊ะ 4
สหาย นายแพทย์หนุ่มรีบคว้ากระดาษหีบเงินออกมา แต่พลรีบจ่ายเงินให้บ้อยเสียก่อน ส่วนนิกร
ทำท่าควักกระเป๋าอยู่นั่นเอง

ดร.ดิเรกประคองกิมหงวนให้ลุกขึ้นยืน

“ไป ้วย กลับบ้านเรา กันจะต้องฉีดยาให้แกอีกเพื่อทำลายยามหากำลังที่อยู่
ในตัวแกให้หมดไป”

กิมหงวนแสะยิ้ม กวาดสายตามองไปรอบ ๆ

“กันอยากฆ่าคน ้วย นี่ไม่มีมนุษย์หน้าไหนที่มันจะสู้กันอีกยั้งจั้นหรือ หรืออ้าย
แห้วจะลองดีกับกู”

เจ้าแห้วตาเหลือก

“โธ – อาเสีย รับประทานผมนะเคารพอาเสียยิ่งกว่าพ่อของผมอีกนะครับ”

กิมหงวนอมยิ้ม

“เออ ดีมาก ไป ้วยกลับบ้านก็กลับ กันเวียนหัวเต็มทนแล้ว”

นายแพทย์หนุ่มประคองเสี่ยวหงวน พาเดินออกไปจากบาร์ พล, นิกร กับเจ้า
คุณป๋อจันนี่ ๆ และเจ้าแห้วติดตามไปในระยะกระชั้นชิด บรรดาพรรคพวกของพีจอน และผู้ที่อยู่ใน
บาร์ทุกคนต่างพากันมองดูกิมหงวนด้วยความเกรงกลัว

จบบริบูรณ์